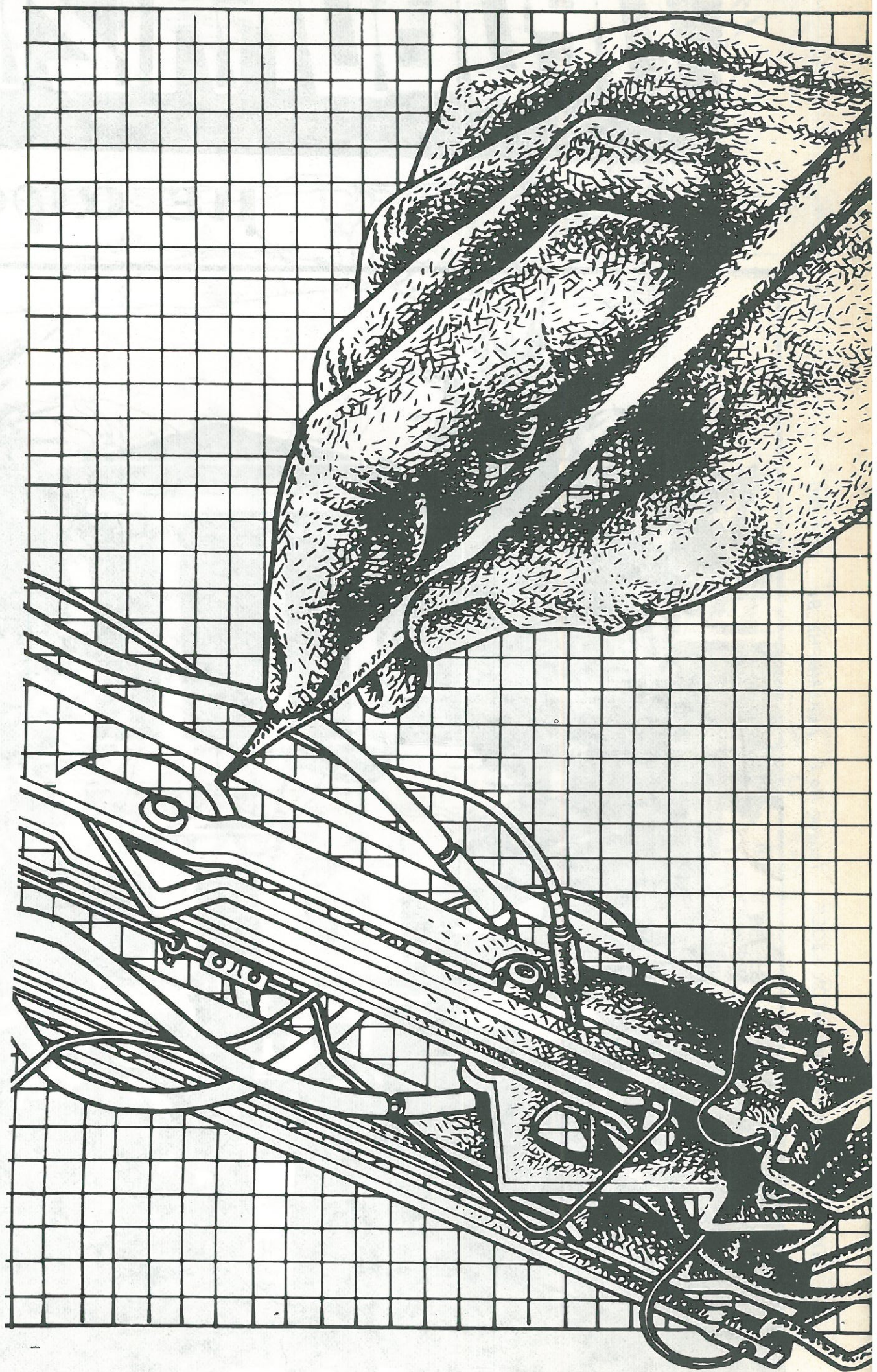

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ...

με αφορμή

Περίεργα

EDITORIAL	4
Θεωρίες περί Αούλου	5
Καταγυφές	6
Ο Διεβολόκος και η ουρά του	7
Οι όψεις του νομίσματος	8
«Όπου ακούς Νόμο και Τέξη, απόθρονο κρέας μυρίζει.»	12
Οι βασανιστές ήταν πάντα εδώ	13
Συνέντευξη με την Ιωάννα Κουτοβίχ	14
Απόψεις της Κίνησης για την Υπεράσπιση των Κοινωνικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων	15
Λεβνής Δημητριά	17
200 γνωστοί-άγνωστοι	19
Από την άγνοια της εξουσίας	20
στην εξουσία της άγνοιας	20
Για να μη γίνει νόμος η σωτή	22

EDITORIAL

Το τρίτο μας τεύχος είναι γεγονός. Μετά από μια καθυστέρηση αρκετών μηνών και παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τέτοιου είδους περιοδικά, τα καταφέραμε. Το καλοκαίρι τελείωσε και ήταν απλά καλό. Τόσο καλό όσο άξιζε στους κουρασμένους τύπους που μετά την «άνοιξη» των περσινών καταλήψεων βολόδερναν χωρίς σκοπό και δίχως να έχουν καταλάβει τι έγινε. Το φθινόπωρο μας βρήκε όλους χαλαρούς και ανασφαλείς. Όλοι περίμεναν τις καινούργιες καταλήψεις. Όμως οι καταλήψεις δεν ερχόντουσαν και η αναμονή τους διαμόρφωσε ένα κλίμα αποσύνθεσης και αποδιοργάνωσης. Και ενώ οι φοιτητές μακάριοι μέσα στην μικρότητά τους αναλωνόντουσαν σε ανούσιες συζητήσεις η Ράχ Americana διευρυνόταν. Οι περιφερειακές συγκρούσεις η μια μετά την άλλη περνούσαν στην φάση της ειρηνικής διευθέτησης υπό την υψηλή επιστασία των Ε.Π.Α και τα αντιμαχόμενα μέρη αποδέχονταν την υποτέλειά τους. Ένα πραξικόπημα-φάρσα ανέτρεψε άρδην το σκηνικό στην ΕΣΣΔ ρίχνοντας την πάλε ποτέ «πατρίδα του

κés και ασυντόνιστες κινήσεις που έχουν στόχο την διατήρησή της στην εξουσία και αποτέλεσμα την παταγώδη αποτυχία της στον χειρισμό της περιφέρειας «κρίσης» που η Ελλάδα περνά. Οι στόχοι της κυβέρνησης για τον πληθωρισμό, το έλλειμμα του Δημοσίου, το ξεπούλημα των προβληματικών και την προσέλκυση επενδύσεων, έχουν αποτύχει. Η δε κοινωνική συναίνεση στην πολιτική της - που τόσο πολύ της ήταν αναγκαία - έχει προ πολλού μετατραπεί σε αγανάκτηση. Οι μαζικές απολύσεις, η μεγάλη συρίκνωση των εισοδημάτων, καθώς και ο αυταρχισμός που χρησιμοποιείται, έχει φέρει σε απόγνωση τους εργαζόμενους.

Το Μαντούδι, το Λαύριο, το Αίγιο, η Πάτρα, είναι μερικές από τις πόλεις που οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν πλέον το φάσμα της ανεργίας. Η διάσπαρτη και υποβόσκουσα κοινωνική αναταραχή εκδηλώνεται σπασμωδικά, αλλά αφήνει να φανεί καθαρά ποια θα είναι η κατάληξη αν το ξέσπασμα επέλθει. Και αυτό το μήνυμα οι κρατούντες το έχουν ανιχνεύσει. Κυβέρνηση και αντιπολίτευση κάνουν ό,τι είναι δυνατό για να αποκοιμήσουν την κοινωνία και να κατασιγάσουν την θύελλα που μοιάζει να πλησιάζει. Και αφού η αδράνεια της αντιπολίτευσης και η πλήρης αποτυχία της κυβέρνησης δεν αφήνουν περιθώρια για κάτι τέτοιο, ακολουθήθηκε ο κλασικός δρόμος που όλοι οι εξουσιαστές χρησιμοποιούν για να καταστείλουν τα πλήθη. Και το όνομα αυτού «ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΞΗ».

Άγρια προληπτική καταστολή στα πιο δυναμικά κομμάτια της κοινωνίας, ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης και σαφή μηνύματα για όλους. Ή θα κάνετε «light» διαδηλώσεις ή θα υποστείτε τις συνέπειες. Η αρχή ήταν πολύ εύκολη. Απρόκλητο χτύπημα των δύο μαθητικών κινητοποιήσεων και η παγίδα είχε ήδη στηθεί. Λίγα άτομα κυνηγμένα από την αστυνομική βαρβαρότητα καταλαμβάνουν το ΕΜΠ. Η συνέχεια γνωστή: Μολότωφ, «αγανακτισμένοι πολίτες» (βλ. φασίστες), ΜΑΤ, δακρυγόνα, κάψιμο της πρυτανείας, καταπάτηση του ασύλου. Το παγωμένο κλίμα της επόμενης μέρας και η βουβαμάρα που επέβαλε το όργιο της παραπληροφόρησης απέδωσαν καρπούς. Οι μαθητικές καταλήψεις κατέρρευσαν, το ΕΜΠ μετά από το Νοέμβριο του '73 ξανακατακτήθηκε από τους ένστολους κρανοφόρους και επιτέλους άνοιξε η συζήτηση για την πολυπόθητη από όλους τους πολιτικούς φορείς κατάργηση του Πανεπιστημιακού ασύλου. Αλλά το μήνυμα δεν ήταν αυτό. Το μήνυμα που στάλθηκε στον εργάτη που έβγαλε το κανόνι στο οδόφραγμα του Αιγίου και στον εργάτη που έκανε κατάληψη στην Κοζάνη ήταν σαφές: ή σκύβεις ή σε τσακίζουμε.

Για μια βδομάδα οργίασαν οι γραφιάδες και οι καλοθελητές απειλώντας θεούς και δαίμονες. Η πρώτη φωνή που ορθώθηκε για να πει την αλήθεια καταστάθηκε βάρβαρη. Το Σάββατο 2 Νοεμβρίου 33 σύντροφοι συνελήφθησαν γιατί το είπαν καθαρά. Το κάψιμο της πρυτανείας είναι έργο της αλαστής συ-

νεργασίας ΜΑΤ και φασιστών. Η αντίδραση αναμενόμενη μετά τα 5-8 χρόνια φυλακή σε 5 που άτομα που συμμετείχαν στην πορεία και τα 2-3 χρόνια σε 13 από αυτούς που πιάστηκαν μέσα στο ΕΜΠ. Ευλοδαρμός. Εισαγγελία. Δίκη. Κρατητήρια 7ου ορόφου Ασφάλειας Αθηνών.

Όμως η πρόθεση της κυβέρνησης για συνέχιση των φυλακίσεων αποκρούστηκε από την σθεναρή αντίσταση συλληφθέντων και μη και από την άμεση κινητοποίηση όλης της κοινωνίας (μπροστά στους ξυλοδαρμούς και τους βασανισμούς οι συνειρμοί οδήγησαν τη μνήμη στ' χούντα). Όμως η κατάρρευση του μεγαλύτερου μέρους του κατηγορητηρίου δεν ήταν απαραίτητα και νίκη. Η καταδίκη σε δήμενες εφέσιμες για την αφισοκόλληση ανοίγει το δρόμο για το φίμωμα οποιουδήποτε επιζητά τρόπους εναλλακτικής πληροφόρησης. Η νέα επιχείρηση «Αρετή» φαίνεται λοιπόν ανακόπηκε. Εκτίμησή μας είναι ότι ανακόπηκε μόνο προσωρινά. Η φτώχεια στην οποία ο νέος προϋπολογισμός έδειξε ότι οδηγείται η ελληνική κοινωνία σίγουρα επιφυ-

κομμουνισμού» στην αγκαλιά της «οικονομίας της αγοράς» (sic) και αφήνοντας πολλά ερωτηματικά και ένα μελανό σημάδι στην ιστορία του 20ου αιώνα.

Μέσα σε αυτή την διεθνή ανακανομή ισχύος, ο Μητσοτάκης μας δεν κάθεται άπραγος. Σήκωσε κεφάλι και αξίωσε ρυθμιστικό ρόλο στα Βαλκάνια. Μάταια όμως. Όπως είναι γνωστό δεν μπορείς να είσαι ιμπεριαλιστής με άδειες τσέπες. Η άγρια λιτότητα, το ξεπούλημα των προβληματικών και η ληστρική επιδρομή της εφορίας δεν έφεραν καρπούς. Οι «Νέες Ιδέες» και οι όροι του δανείου της ΕΟΚ δεν κατάφεραν να αλλάξουν τις πολιτικές αντιλήψεις και πρακτικές της δεξιάς. Ο Μητσοτάκης και η κυβέρνησή του δείχνουν ότι ούτε μπορούν αλλά ούτε και θέλουν να αλλάξουν κάτι. Η ανασφάλεια που δημιουργείται στην κυβέρνηση από το ασταθές πολιτικό σκηνικό το οποίο ταλαντεύεται από τα σκαμπανεβάσματα της «μητέρας των Δικών» την οδηγεί σε σπασμωδική

λάσει περιέργες μέρες για όλους μας. Κρατούντες και υποτελείς. Η είσοδος ενός όλο και μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας στο φάσμα της μιζέριας είναι βέβαιο ότι μόνο βίας ξεσπάσματα μπορεί να φέρει. Μπροστά σε μια τέτοια πιθανή εξέλιξη είναι που το σύνθημα «Νόμος και Τάξη» θέλει να σταθεί σκιάχτρο της καταστολής. Και αυτή η πιθανή εξέλιξη είναι που πρέπει όλους να μας βρει προετοιμασμένους. Η κατά το δυνατόν σύνδεση των αντιστεκόμενων κοινωνικών κομματιών (φοιτητών, νεολαίας, προλεταρίων) και η συνεχής δράση μέσα στο «κοινωνικό αρχιπέλαγος» είναι η μόνη ικανή συνθήκη που μπορεί να μας επιτρέψει την ανατροπή αυτού του μισητού συνθήματος.

Γιατί
Τότε ήταν τραγωδία.
Σήμερα είναι φάρσα;

ΘΕΩΡΙΕΣ ΠΕΡΙ ΑΣΥΛΟΥ

ΜΑΡΙΟΛΗΣ ΜΗΤΣΟΣ

"Θέλετε, δηλαδή, να είναι η ελευθερόφων, δημοκρατική κρατική, συνταγματική σας τάξη πιο ανελέητη από οποιοδήποτε φεουδαρχικό καθεστώς της ιστορίας, όταν υπήρχαν τουλάχιστον κάποιοι τόποι ασύλου, ακόμα και για ληστές ή δολοφόνους; Είναι άραγε τόσο αλάθητη η ελευθερόφων, δημοκρατική, συνταγματική σας τάξη, ώστε κανείς να μην μπορεί να σας αμφισβητήσει; Πιο αλάθητη από όλους τους πάπες μαζί; "

Χάινριχ Μπελ (1973)

Το είχαν πια παρακάνει ! Εξαιτίας τους διακόπηκαν και τα μαθήματα (και δεν ήταν η πρώτη φορά). Οι φήμες μιλούσαν για εκτεταμένες καταστροφές στην περιουσία του ιδρύματος και για παρεμπόδιση μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας. Η εισβολή εξάλλου των "εξωφωιτητικών στοιχείων" στο χώρο του ΕΜΠ, ήταν το πλέον προκλητικό στοιχείο.

Ετσι λοιπόν, η ηγεσία του τόπου "με βαθιά συνείδηση των ευθυνών απέναντι στο έθνος και στην ιστορία" αποφάσισε, μετά τις "αναρχικές εκδηλώσεις μιας οργανωμένης μειοψηφίας", την εισβολή των δυνάμεων καταστολής στο Πολυτεχνείο. Ήταν Νοέμβρης του '73...

ΧΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ...

Δέκα μήνες μετά η χούντα έπεσε. Το δυναμικό νεολαιίστικο κίνημα που αναπτύχθηκε ραγδαία είχε, μεταξύ άλλων, κερδίσει και μια σημαντική κατάκτηση. Θεσμικά το άσυλο καθιερώθηκε το 1982, ωστόσο οι συσχετισμοί που διαμορφώθηκαν, και κυρίως οι νωπές μνήμες του τανκ να συνθλίβει την πύλη και μαζί ανθρώπινες σάρκες και όνειρα, δημιουργούσαν πανίσχυρα κοινωνικά αντανάκλαστικά.

Οποιαδήποτε απόπειρα των κρατούντων να παραβιάσουν το άσυλο προκαλούσε κατακραυγή. Όταν η κατάληψη του Χημείου το '85 (σάν άμμεση απάντηση της δολοφονίας του 15χρονου Καλτζέζα από την αστυνομία) χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ και το άσυλο παραβιάστηκε, η απάντηση του κινήματος ήταν άμμεση. Κατάληψη του Πολυτεχνείου, διαδηλώσεις χιλιάδων και συγκρούσεις με την αστυνομία. Τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας που υπόγραψαν για να μπουν τα ΜΑΤ, αντιμετώπισαν την οργή της κοινής

γνώμης, ενώ ο φοιτητής (μέλος της ΠΑΣΠ) που υπέγραψε για να παραβιαστεί το άσυλο διαγράφηκε από το σύλλογο των φοιτητών Οικονομικού Νομικής, μετά από απόφαση της γενικής συνέλευσης.

Ο ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Η ιστορική μνήμη αλλοιώθηκε και η κοινωνική συνείδηση άλλαξε αρκετά από τότε.

Οι φθορές μετά από κάθε κατάληψη (όπως άλλωστε και μετά από κάθε διαδήλωση), γίνονταν πρώτη είδηση, είτε υπήρχαν, είτε όχι. Ας θυμηθούμε ότι φθορές παρουσιάστηκαν ακόμα και μετά την περσινή κατάληψη στην ΑΣΟΕΕ (μιλάμε για τα 2 σπασμένα έδρανα και για τον μυστηριωδώς εξαφανισθέντα πυροσβεστήρα που ακόμα αναζητείται η ύπαρξή του).

Φθορές όμως στις αντιλήψεις για κοινωνικό άσυλο προξένησε και η νοοτροπία του "ορμητηρίου", του κέντρου "στρατιωτικής" δράσης, νοοτροπία που πάντα αδυνατούσε να ξεπεράσει απ'τα αριστερά, από μια ριζοσπαστική σκοπιά το φοιτητικό κίνημα.

Ετσι λοιπόν φτάσαμε σήμερα -μετά τα τελευταία γεγονότα- όταν λέμε Πολυτεχνείο, να εννοούμε περισσότερο καμένη πρυτανεία, βανδαλισμούς, καταστροφές, λεηλασίες και λιγότερο σύμβολο ξεγέρσεων, κοινωνικών αντιστάσεων και οραμάτων.

Η αντιστροφή των όσων το Πολυτεχνείο συμβόλιζε (και εξακολουθεί ως ένα βαθμό να συμβολίζει) στο αντίθετό τους, αποτελεί όρο για μια καινούργια νομοθετική ρύθμιση περί ασύλου.

ΟΙ ΙΔΕΟΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η διαμόρφωση μιας ευρείας συνέναυσης, για να στηριχτεί η κατάργηση του ασύλου, είναι μια ιδεολογική επιχείρηση που ξεκίνησε πολύ πριν την πυρπόληση της πρυτανείας από τα ΜΑΤ.

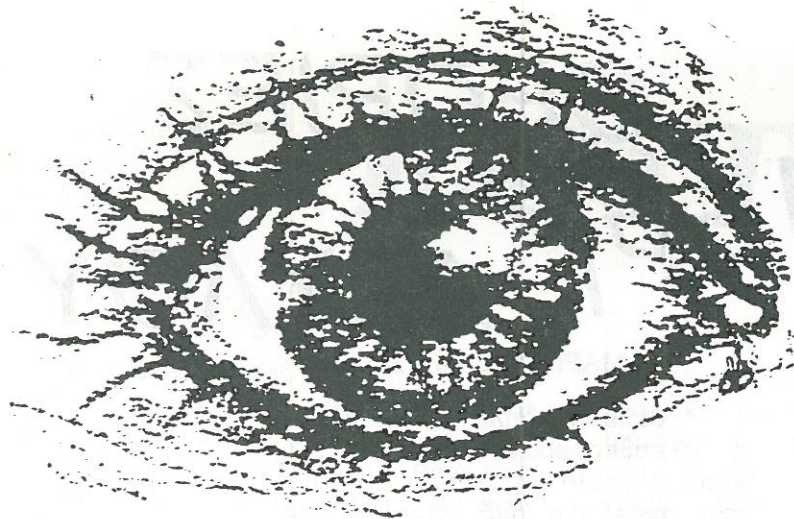
Το "χορό της φωτιάς" είχαν ήδη ανοίξει άρθρα ακαδημαϊκών, που μιλούσαν για περιορισμό του ασύλου στο χώρο του αμφιθεάτρου, για πανεπιστημιακή αστυνομία και για "διαφύλαξη των ΑΕΙ από εγκληματικά στοιχεία".

Ποιός άραγε θα "προστατέψει" τον καθηγητή που θέλει να ολοκληρώσει την έρευνά του, ποιός θα "προστατέψει" τον φοιτητή που θέλει να κάνει μάθημα, παρ'ότι οι συνάδελφοί του έχουν αποφασίσει κατάληψη;

Σήμερα οι πρυτάνεις αρνούνται να συνταχθούν με την κυβέρνηση, που ετοιμάζει την κατάργηση με νόμο, σύμφωνα με τα φαινόμενα, του ασύλου, και αναγνωρίζουν ότι το πανεπιστημιακό άσυλο δεν περιορίζεται μόνο για τα μέλη του, αλλά και για οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα, συναρτώντας όμως την παραμονή της με την "απόφαση των αρμοδίων οργάνων του ιδρύματος".

Ωστόσο οι πρυτάνεις θεωρούν, ότι συνιστούν παραβίαση του ασύλου οι "πράξεις βίας και αυθαιρεσίας από οποιονδήποτε κι αν προέρχονται, οι οποίες παρεμποδίζουν τη λειτουργία, εκπαίδευση, έρευνα και ελεύθερη διακίνηση των ιδεών στα ΑΕΙ". Φανταστείται όμως τη λειτουργία μιας κατάληψης παράλληλα με τη λειτουργία γραμματειών, ερευνητικών προγραμμάτων, εκπαιδευτικών διαδικασιών (μαθημάτων). Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη όλες οι καταλήψεις, από το Νοέμβρη του '73 μέχρι αυτές του περσινού χειμώνα, συνιστούν παραβίαση του

ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΣ...

Τις δίσεκτες μέρες που ακολούθησαν την πυρπόληση της πρυτανείας, πολλοί ήταν οι κρατούντες, οι ειδικοί και οι πανεπιστημιακοί που έχυσαν το μελάνι τους για το θέμα του ασύλου και τον αναβρασμό που επικρατούσε στην ελληνική κοινωνία. Εδώ παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά κομμάτια από διάφορα δημοσιεύματα.

"Η κατάληψη είναι ποινικό αδίκημα"

Δ.Κόρσος - δημοσιολόγος

Συζήτηση στην ΕΤ-2

"Το κράτος είναι παράλυτο"

ΠΡΟΚΥΡΞΗ ΠΑΣΟΚ για τη συγκέντρωση της 15-11-91

"Μια νέα μορφή διεκδικήσεων τείνει να καιερωθεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Μικρές ή μεγάλες ομάδες ατόμων, νόμιμα ή παράνομα, προβαίνουν σκόπιμα σε ενέργειες με μεγάλες καταστροφικές συνέπειες, επιζητώντας έτσι να επιτύχουν τις οποιεσδήποτε επιδιώξεις τους...

...(i) Αγρότες στην Κρήτη δικδικώντας ενισχύσεις και καλύτερες τιμές από την ΕΟΚ για τα προϊόντα τους κλείνουν την μοναδική Εθνική οδό, βάζουν φωτιά στη Νομαρχία Ηρακλείου και κάποιος με το τρακτέρ αποπειράται να την γκρεμίσει (δεν ξέρω αν το πέτυχε)...

...(iv) Πιτσιρίκοι μαθητές 13 εως 15 ετών καταλαμβάνουν και καταστρέφουν τα σχολεία τους γιατί δεν συμφωνούν με τα μέτρα του υπουργείου παιδείας...

...Αναφέρω τα προφανή για να τονίσω την αποδιοργάνωση που επιφέρουν τέτοιες ενέργειες στην οικονομία της περιοχής και σε όλους όσους σχετίζονται με αυτήν...

...Η ενεργός και ισχυρή παρουσία του κράτους είναι απαραίτητη"

Θ.Π.Λιανός

καθηγητής ΑΣΟΕΕ σε άρθρο του στο ΒΗΜΑ ("Παιχνίδια καταστροφής") 3/11/91

"Στο αστυνομικό τμήμα θυμήθηκε ότι είναι έγκυος ; Όταν έτρεχε στην πορεία δεν το ήξερε ;"

υπουργός Δημοσίας Τάξης

Θ.Αναγνωστόπουλος σε συζήτηση στην ΕΤ-2 7/11/91

- Αρχηγός των αγανακτισμένων πολιτών που έδρασαν στο Πολυτεχνείο ήταν ο αστυνό-

μος Δρυμώνης, γνωστός και ως "Ντόπερμαν", αποκαλύπτει επερώτηση βουλευτών του ΠΑΣΟΚ.

- 27/10/1991 ΒΗΜΑ : "Όλοι οι φορείς του Πανεπιστημίου και οι φοιτητές έχουν τεράστια ευθύνη γιατί δεν στάθηκαν αντάξιοι του νόμου πλαίσιο, που κάνει σαφή πρόβλεψη για την περιφρούρηση του πανεπιστημιακού ασύλου που αποτέλεσε ώριμο αίτημα μακρών φοιτητικών αγώνων"

Δ.Μαυράκης

Καθηγητής Πανεπιστημίου

Εξάλλου ο σήμερα καθηγητής Δ.Μουρακάκης έχει να επιδείξει μακρούς αγώνες για το πανεπιστημιακό άσυλο (πέρα από τους αγώνες για το Δημόσιο χρήμα - κατάχρηση 500.000.000 ΔΕΗ) μιας και μαζί με τους Σταθόπουλο (πρύτανη) και Τσαμουργκέλη (Πασπ Οικονομικού Νομικής) έδωσε την άδεια για την εισβολή των ΜΑΤ το 1985 στο ΧΗΜΕΙΟ. Αξιος ο μισθός του.

- 13/10/91 ΒΗΜΑ : "Μια κατάσταση εντόνου κοινωνικής αναταραχής που θα οδηγούσε σε διασάλευση εντυπωσιακή της τάξεως στην μείζονα περιοχή πρωτευούσης, σε ανατροπή της εννόμου τάξεως, θα ήταν - εκτιμούν προφανώς στη Ριγίλλης - μια καλή ευκαιρία προσφυγής στις κάλπες με σύνθημα τον Νόμο και την Τάξη."

- 3/11/91 ΒΗΜΑ : "Η κυβέρνηση από την πλευρά της, επισπεύδει την επεξεργασία και την κατάθεση στη Βουλή νομοσχεδίου, το οποίο ήδη είναι έτοιμο στο υπουργείο Δικαιοσύνης και αναφέρεται στο πως πρέπει να γίνονται εφεξής οι διαδηλώσεις(...). Σύμφωνα με τις διατάξεις του, καμία πορεία ή διαδήλωση δεν θα γίνεται χωρίς προηγούμενη γνωστοποίησή

της στις αρμόδιες αστυνομικές αρχές 48 ώρες πριν. Η αστυνομική αρχή θα έχει το δικαίωμα, υπό προϋποθέσεις, να απαγορεύει τις πορείες και τις διαδηλώσεις όταν κρίνεται ότι διατασσάσεται η δημόσια ασφάλεια ή όταν διαπιστώνεται διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ειρήνης. Η απαγόρευση πρέπει να γνωστοποιείται στους διοργανωτές της συγκέντρωσης 24 ώρες πριν από την πραγματοποίησή της. Ακόμα προβλέπονται ποινές φυλάκισης από 1 μήνα ως 5 χρόνια για τους διοργανωτές μιας συγκέντρωσης που αρνούνται να απομακρυνθούν από τον χώρο της πορείας ή διαδήλωσης"

- 20/11/91 Ελευθεροτυπία "Η αστυνομία άρχισε ήδη να "καταγράφει" τους γνωστούς άγνωστους που πρωταγωνιστούν στα έκτροπα που γίνονται μετά από πορείες και συγκεντρώσεις και θα συνεχίσει την "καταγραφή" με συλλήψεις και παραπομπές στην Δικαιοσύνη όσων συμμετέχουν σε αυτά"

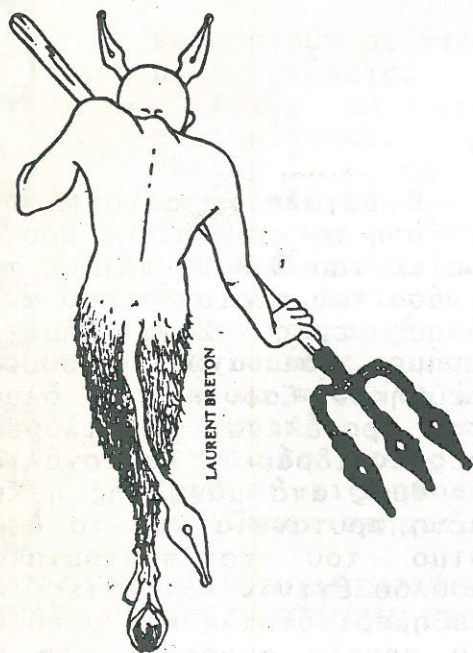
Θ.Αναγνωστόπουλος Υπ.Δημοσίας Τάξης.

Χαρείτε κοιμισμένοι δημοκράτες και αριστεροί τον "κεντρώ με δημοκρατικές περγαμηνές" υπουργό της Δεξιάς. Η "καταγραφή" πολιτών δεν σας αφορά. Εσείς βάλατε τέλος στο ΦΑΚΕΛΩΜΑ και κάψατε τους φακέλους. Εξάλου δεν είστε εσείς οι γνωστοί - άγνωστοι μιας και η θαλπωρή του σπιτιού σας δεν σας αφήνει να βγείτε στους δρόμους. Και τελικά η "ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ" δεν είναι ΦΑΚΕΛΩΜΑ....

Ο ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ...

και η ουρά του

● Ειδικό τεύχος χωρίς τον διαβολάκο δεν γίνεται κύριοι ● Νάμαστε λοιπόν πάλι μαζί ● Πολλά αυτοκίνητα κύλησαν στην Πατησίων από την τελευταία μας επαφή και το σκηνικό άλλαξε ριζικά ● Η ΝΔ αποφάσισε να περάσει από τα όπλα της κριτικής στην κριτική των όπλων ● Καιρός να κάνουμε το αντίστροφο ● Κι έχεις και τους άλλους και το ρίχνουν στις επιχειρήσεις ● Και καλά ο μαοϊκός τουλάχιστον άνοιξε ψιλικατζίδικο (ΕΒΓΑ) ● Αμ εκείνος ο ψηλός ο -πρωην- αρχικνίτης ; ● PUB στη Κέρκυρα. Απόφοιτος ΑΣΟΕΕ σου λέει ο άλλος ● Δείξτε μου ΕΝΑΝ που θα γίνει οικονομολόγος ● Δείξτε μου ΕΝΑΝ που έχει καταλάβει ότι ΔΕΝ θα γίνει οικονομολόγος, μάνατζερ κλπ ● Δεν σας τελείωσα όμως την ιστορία με το μαοϊκό ● Ευπνάει λοιπόν ο σύντροφος ένα Σάββατο μεσημέρι-ένεκα την προηγούμενη τα είχε σπάσει στα μπουζούκια-και βγαίνοντας για καφέ συναντά 33 λεβέντες (και κούκλες) που χαν την ατυχή έμπνευση να βγουν για αφισσοκόλληση - Ρε μόρτες, για την ασφάλεια το βάλατε έτσι μαζεμένοι ● Κι όμως, έτσι ακριβώς τους είπε ο γρουσούζης ● Δικαιολογημένη λοιπόν η αντίδραση του Νικόλα στα κρατητήρια της οδού Αλεξάνδρας ● "Θα του κάψω την ΕΒΓΑ του γκαντέμη" είπε εξαντλημένος όχι από την απεργία πείνας, αλλά από την έλλειψη αλκοόλ ● Με την ευκαιρία διαψεύδουμε ως ανακριβείς και κακοήθεις

τις φήμες που ήθελαν τους συναδέλφους συλληφθέντες απεργούς πείνας να καταβροχθίζουν ξηρούς καρπούς στη διάρκεια της δίκης ● Στα δικαστήρια όμως συνέβει το άλλο ● Πλησιάζει ένα βράδυ ένας ασφαλίτης συντρόφισσα από την Πληροφορική και της λέει με ύφος εμπιστευτικό - "Γιώργο, μάζεψε τα παιδιά να φύγουμε Τελειώσαμε για σήμερα"

● Γιάννη Σαπ. τρέμε την οργή των θεωρητικών της Α.Κ ● Ούτε ψύλλος στον κόρφο σου ● Κι όποιος ξαναπειράξει την άσπρη καρτίνα του Μιμίκου θα έχει να κάνει μαζί μου ● Ο γνωστός ΠΑΣΠίτης Ρόκας σε νέες περιπέτειες ● Έκανε λέει "εφοδο" στο εστιατόριο και ανακάλυψε τρόφιμα με περασμένη ημερομηνία λήξεως ● Ουαί και αλίμονο στον εστιατόρα, ο τιμωρός Ρόκας παραμονεύει (ψηφίστε Ρόκα-φροντίζει για το φαγητό σας) ● Σε νέες περιπέτειες όμως και ένας άλλος "εστιατοριάνθρωπος" ● Ο γνωστός (από την κόψη) καθηγητής Μπαλτάς έσπασε παγκόσμιο ρεκόρ ρατσισμού δηλώνοντας ότι "δεν πρέπει να τρώνε εξωσχολικοί στο εστιατόριο, γιατί μπορεί να κολλήσουμε AIDS" ● Άκου τον ανέραστο ● Ρεκόρ βάνουσης συμπεριφοράς απέναντι στους υπάλληλους της γραμματείας οργ. και διοίκησης διεκδικεί ο γραμματέας του τμήματος Σκαρμούτσος ● Όσοι δεν υποκύπτουν στο χαφιεδισμό και τη ρουφιανιά περνούν μαύρη ζωή ● Ο ίδιος θεωρεί ότι με τέτοιες μεθόδους προάγει την ..αξιοκρατία ● Να τη χαίρεται ● Αλήθεια τι έγινε με το "σκάνδαλο" των παράνομων μεταγραφών στη διοίκηση ; ● Ενορκη Διοικητική Εξέταση, ντόρος στην τύπο και το ραδιόφωνο και μέσα στη σχολή (πέρισυ) και τελικά...μια συνέλευση τμήματος δικαιώνει τους νεαρούς (μεταξύ των οποίων ο γιος του υπασπιστή του τέως βασιλιά, ο γιός του

Σταθόπουλου και άλλα αστέρια) ● Για την ιστορία να σημειώσουμε πως μόνο ένα παιδί ήταν καθαρό σε αυτή την υπόθεση ● Οι ΔΑΠίτες συνεχίζουν για πολλοστή χρονιά να ασκούν το ιερό λειτούργημα του "πλασιέ" ευρωπαϊκών προγραμμάτων σπουδών ● Η δύναμη λοιπόν που "κόντραρε το κατεστημένο" δημιουργεί τώρα το ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ "ΔΡΑΣΗ 92" ● Καλές δουλειές παιδιά ● Αλήθεια ο ΔΑΠίτης (από την ΑΣΟΕΕ) που έδρασε εκείνη τη μαύρη Παρασκευή έξω από την καμένη πρυτανεία νομίζει ότι πέρασε απαρατήρητος ; ● ΕΤΣΙ ΝΟΜΙΖΕΙ ; ● Κι αυτός ο αθεόφοβος ο κ. Ν.Χριστοδουλάκης (καθηγητής στο ΔΕΟΣ) κατάφερε να γράψει ολόκληρο κείμενο για το Νοέμβρη του 73 χωρίς να πει κουβέντα γι αυτόν ● Και να φανταστεί κανείς πως ήταν και μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής κατάληψης (υπεύθυνος για τον πομπό) ● "Η αναζήτηση ενός συλλογικού ονείρου, θα ήταν κάτι που θα αποκαθιστούσε την επικοινωνία. Εγώ δεν ξεχνάω ποτέ ότι με μικρές και μεγάλες ουτοπίες φτιάχτηκε ο κόσμος" δήλωνε ο Θ.Αγγελόπουλος με αφορμή τη νέα του ταινία ● Πολυτεχνείο 91 ● Η Πρυτανεία κάηκε... ● Η φωτιά πάγωσε τις καρδιές μας, "μούδιασε" τις διαθέσεις για αντίσταση, για αγώνα ● Το όνειρο όμως, το όραμα που συμβολίζει το ιστορικό κτίριο, δεν είναι κάτι που καίγεται ● Είναι οι μνήμες, οι νεκροί, οι θυσίες, είναι όμως και η καθημερινή μιζέρια, η εκμετάλλευση, η καταπίεση, τα αδιέξοδα, είναι η αγάπη για το καινούργιο, ο πόθος για την ελευθερία, είναι... Ολα αυτά και άλλα τόσα που μας κάνουν να σφίγγουμε τα δόντια και να ζητάμε ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ...?

Η μεγάλη καταστροφή που υπέστη το κτίριο της Πρυτανείας του Ε.Μ.Π. πάγωσε την ανάσα των περισσότερων από όλους εμάς. Συναισθήματα, μνήμες και αγωνίες συσσωρεύθηκαν ξαφνικά σε όλους και προκάλεσαν ποικιλόμορφες αντιδράσεις και σχόλια.

Όμως από μόνη της η καμένη πρυτανεία και το σπάσιμο του πανεπιστημιακού ασύλου έγιναν καταλύτες της καθημερινότητας και υπήρξαν το σημείο αναφοράς για να

Πριν από μερικές βδομάδες διαπιστώσαμε ότι για μια ακόμα φορά μέσα στο 1991, ξέσπασε ένας κλιμακούμενος αγώνας(?) εκπαιδευτικών διεκδικήσεων. Είδαμε τους ανήλικους μαθητές των δημοτικών, γυμνασίων και λυκείων να "μάχονται", για καλύτερη δημόσια παρεχόμενη παιδεία. Είδαμε τους υπεύθυνους, ενήλικους φοιτητές να "πολεμούν" για την αναμόρφωση του εκπαιδευτικού συστήματος, πετροβολώντας ΜΑΤ και περαστικούς πολίτες. Είδαμε και άλλα συναρπαστικά επεισόδια της γνωστής σειράς: "Τα 7 κακά της μοίρας μας", αλλά δεν καταλάβαμε τους λόγους για τους οποίους πρέπει η προσπάθεια αναβάθμισης της παιδείας, να γίνεται μέσω της υποβάθμισης του ρόλου και του κύρους των φορέων της.

Η απόκτηση γνώσεων εκπολιτίζει, εκλογικεύει τον άνθρωπο. Ετσι τον κάνει ικανό να αντιλαμβάνεται τις ανάγκες του, να τις ιεραρχεί και τέλος να επιλέγει τον καλύτερο τρόπο για να τις ικανοποιήσει. Στην προκειμένη περίπτωση, το αίτημα για καλύτερη παιδεία είναι ασφαλώς το πρώτο που προβάλλεται από το σύνολο της σπουδάζουσας νεολαίας.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι η ίδια αυτή νεολαία δείχνει ανωριμότητα, όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιεί για να απαιτήσει καλύτερη παιδεία.

Πιο συγκεκριμένα, όταν εκτός από τα (γενικόλογα, πολλές φορές) αιτήματα για την ποιοτική "άνθηση" του εκπαιδευτικού μας συστήματος ζητείται η διάλυση των σωμάτων ασφαλείας, η παραίτηση της κυβέρνησης ή του αρμόδιου υπουργού, η

αποφυλάκιση ποινικών κρατουμένων και άλλα το ίδιο γλαφυρά, επόμε- νο είναι να μειώνεται η αποτελεσματικότητα της διεκδίκησης.

Παράλληλα όμως, θα πρέπει να σημειώσουμε πως η επιλογή της κατάληψης, ή της ρήξης μολότωφ στα ΜΑΤ, δείχνει ότι ο διάλογος απορρίπτεται ευθύς εξαρχής ο σκοπός της αναταραχής είναι κάποια, κοινωνική πιθανόν, επανάσταση και ότι από τη σφαίρα του "δικαίου των φοιτητών" περνάμε, εξαιτίας των φοιτητών, στη σφαίρα του "δικαίου του ισχυρότερου". Όμως, από τη στιγμή που όεχόμαστε πως η αρχή δικαίου που θα πρέπει να διέπει την κοινωνία είναι η αρχή της αυτοτέλειας, έπεται ότι το άτομο πρέπει να αντιμετωπίζεται σαν στόχος κι όχι σαν μέσο για την επίτευξη άλλων στόχων. Αυτό σημαίνει, αφ' ενός ότι οι αποφάσεις οποιασδήποτε πλειοψηφίας δεν δημιουργούν κατ' ανάγκη δίκαιο (έχουν και οι μειοψηφίες τα ίδια δικαιώματα με τις πλειοψηφίες, σε δημοκρατικά καθεστώτα), διότι οι αποφάσεις αυτές μπορεί να μην απορρέουν-εναρμονίζονται με τα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα ζωής, ελευθερίας και ιδιοκτησίας των νομίμως κεκτημένων. Αφ' εταίρου, ότι τα δικαιώματα δεν είναι ούτε ατομικά, ούτε αθροιστικά, ούτε συλλογικά και δεν εμπεριέχουν καμμία θετική υποχρέωση, πλην αυτής του απόλυτου σεβασμού τους απ' όλους τους πολίτες.

Ισως τα παραπάνω είναι πολύ θεωρητικά, όμως η θεωρία, συνήθως, οδηγεί στην πράξη προκειμένου να επιβεβαιωθεί ή να απορριφθεί. Ασφαλώς το εκπαιδευτικό μας σύστημα νοσεί. Λύσεις προτείνονται,

αλλά δυστυχώς μπλέκουν στον κυκεώνα των ιδεολογικών αντιπαραθέσεων και δεν εφαρμόζονται σχεδόν ποτέ συνολικά. Αλλωστε, μερικές από τις εκάστοτε προτεινόμενες λύσεις είναι τελείως παράλογες: η κατάργηση του $v+1, v+3, v+...$ κάθε άλλο παρά θα οφελήσει τους φοιτητές. Κι αυτό διότι αφού δεν είναι σε θέση να περάσουν πέντε ή επτά μαθήματα, πως είναι δυνατόν σε μια εξεταστική περίοδο να περάσουν δέκα ή δώδεκα? Πως συμβιβάζεται η διαρκής απαίτηση για αύξηση των δαπανών για την παιδεία, με τη διεκδίκηση ελεύθερων και απεριόριστων δηλώσεων μαθημάτων, που θα κατευθύνει το μεγαλύτερο μέρος των παραπάνω δαπανών στα συγγράμματα, αφού κάθε φοιτητής θα παίρνει 2 ή και περισσότερες φορές το ίδιο σύγγραμμα?

Δυστυχώς, ή ευτυχώς, τα γεγονότα των τελευταίων ημερών επιβάλλουν την αναφορά σε άτομο και πράξεις, που για μια ακόμα φορά υποβάθμισαν τις προσπάθειες κάποιων για τον εκσυγχρονισμό του εκπαιδευτικού συστήματος.

Όταν "όλοι" υπερασπίζονται το πανεπιστημιακό άσυλο από την αστυνομία, ενώ αφήνουν λίγους, ανεξακρίβωτης ταυτότητας και προέλευσης, να "βιάζουν" την ελεύθερη βούληση των φοιτητών να προσέρχονται στα μαθήματά τους. Αλλωστε, τους κάθε λογής ταραχοποιούς δεν τους υποχρέωσε κανείς να σπουδάσουν. Δεν τους έδωσε όμως και κανείς το δικαίωμα να καταστρέφουν περιουσίες (κράτους και ιδιωτών), στο όνομα της επανάστασης που φαντάζονται ότι κάνουν. Προτιμότερο για όλους θα

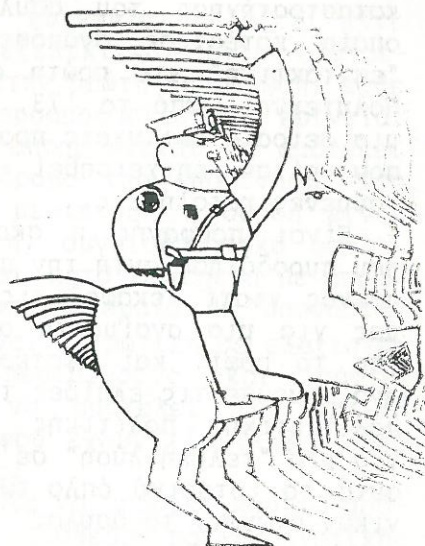
ΤΟ Υ ΝΟΜΙΣΜΑ ΤΟΣ

ΟΙΟΨΕΙΣ

εκφραστούν οι πιο αντιτιθέμενες απόψεις.

Αυτές οι απόψεις δεν περιορίστηκαν μόνο στο "Ποιός έκαψε την Πρυτανεία" αλλά επεκτάθηκαν από το δικαίωμα της κάθε κοινωνικής μειοψηφίας να αντιστέκεται και να αντιδρά μέχρι τον τρόπο που αυτές οι κοινωνικές ομάδες αντιδρούν και από το πόσο το άσυλο είναι κοινωνικό ή επιστημονικό μέχρι το ποιος πρέπει να παίρνει τις αποφάσεις μέσα στο Πανεπιστήμιο.

Πάρα πολλές σελίδες γέμισαν για να απαντηθούν αναπάντητα χρόνια τώρα ερωτήματα. Εμείς παρουσιάζουμε δυο άκρως αντίθετα κείμενα - χωρίς κανένα από αυτά να εκφράζει τις απόψεις της συνέλευσης του περιοδικού-θέλοντας από αυτήν την αντιπαράθεση να καταδειχθούν κάποιες απόψεις που μπορεί να φανούν χρήσιμες στην - για όλους μας επιβαλλόμενη - στάθμιση των γεγονότων.

**ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΑΖΙ ΠΥΡΠΟΛΗΣΑΝ ΤΟ ΡΑΪΧΣΤΑΓΚ
ΑΠΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΕΜΠΙΡΗΣΜΟ ΣΤΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ...**

**ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΥΡΠΟΛΗΣΑΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΑΠΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΕΜΠΙΡΗΣΜΟ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ...**

α) Εμείς οι αναρχικοί, χωρίς τα εισαγωγικά που μας προσάπτουν οι διανοούμενοι μισοφόροι του κράτους, έχουμε το δικό μας λόγο για τα πρόσφατα γεγονότα, που στο παραμορφωτικό φως της κατευθυνόμενης πληροφόρησης συσκοτίστηκαν για να εξυπηρετηθούν μια σειρά σκοπιμότητες (της κυβέρνησης, της αντιπολίτευσης, του τύπου, ακόμα και των πρυτανικών αρχών).

Η γνώση μας για τα γεγονότα είναι άμεση, δεδομένου ότι μετείχαμε σε αυτά μέχρι την τελευταία στιγμή, παρόντες στο χώρο του Πολυτεχνείου ακόμα και όταν οι μπάτσοι, με το γνωστό σαδισμό που τους διακρίνει, συνελλάμβαναν μερικούς τρομοκρατημένους νέους για να χρησιμοποιηθούν ως εξιλαστήρια θύματα του σχεδιασμού της κυβέρνησης.

Παραμείναμε δε κρυμμένοι στο Πολυτεχνείο, αθέατοι από τους διώκτες μας, ακόμα και μετά την αποχώρησή τους και ΔΙΕΦΥΓΑΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΣ ΣΤΙΣ 3:00 ΠΕΡΙΠΟΥ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ. Η δε αποχώρησή μας, καθώς και 30 περίπου ακόμα νέων για τη διαφυγή των οποίων επίσης φροντίσαμε έγινε σε κοινή θέα δεκάδων φοιτητών που είχαν εν τω μεταξύ προσέλθει. Αργότερα διαπιστώσαμε ότι και άλλοι επίσης κατόρθωσαν να διαφύγουν χρησιμοποιώντας δικούς τους τρόπους. Η ραγδαία δυστυχώς εξέλιξη των διαδραματιζομένων το πρωί της Παρασκευής και το γεγονός ότι οι νεολαίοι, που είχαν αποκλειστεί αποβραδís στο πολιορκούμενο Πολυτεχνείο, ήταν εντελώς ανοργάνωτοι και διασκορπισμένοι, δεν μας επέτρεψε να κάνουμε κάτι και για αυτούς που συνεληφθήσαν με αποτέλεσμα να γίνουμε ανήμποροι μάρτυρες της βιαιότατης σύλληψής τους, όταν ούρλιαζαν στα χέρια των βασανιστών τους.

β) Όσον αφορά την καταγραφή των άλλων γεγονότων, η αλήθεια για αυτά -παρά τα περίπλοκα σενάρια

που βγήκαν στο φως της δημοσιότητας- προβάλλει απλή :

- Το Πολυτεχνείο έγινε αναπόφευκτα το έσχατο καταφύγιο των εκατοντάδων νέων, ατότου η αστυνομία επιτέθηκε στο τέλος της οδού Πανεπιστημίου στην πορεία που επέστρεφε από το υπουργείο Παιδείας. Αυτή δε η επιθετική δράση της αστυνομίας, συνεπικουρούμενη από φασίστες, συνεχιζόταν ως αργά στους γύρω δρόμους, καθιστώντας οπωσδήποτε επικίνδυνη την αποχώρηση από το Πολυτεχνείο όσων την επιθυμούσαν.

- Κατά συνέπεια, πολλοί από τους νεαρούς αυτούς παρέμειναν αναγκαστικά στο Πολυτεχνείο εγκλωβισμένοι από την πολιορκία των μπάτσων και των "αγανακτισμένων", ενώ παρέμεινε κι ένας αριθμός συντρόφων για να απαντήσει στην κλιμακούμενη επίθεση της αστυνομίας κι ενός συνοθυλεύματος, όπου διακρίνονταν ασφαλίτες, τραμπούκοι της νεολαίας του κυβερνόντος κόμματος (τύπου Καλαμπόκα) και μέλη φασιστικών συμμοριών.

- Για όλους μας τελικά κύριο μέλημά μας κατά τη διάρκεια της νύχτας, δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η ασφαλής αποχώρησή μας όταν ξημέρωνε και άρχιζε η κίνηση, πράγμα για το οποίο ήταν ενήμεροι και οι πανεπιστημιακοί.

Με δεδομένο όμως ότι από καιρό δρομολογείται η έμπρακτη κατάργηση της έννοιας του κοινωνικού ασύλου στο χώρο του Πολυτεχνείου, όπως και η εγκληματοποίηση κάθε μορφής αγώνα που αφορά κατάληψη δημόσιου κτιρίου, δεν είναι περίεργο που η αστυνομία και οι φασίστες επιχειρούσαν να οξύνουν την κατάσταση με συνεχείς επιθέσεις όλη τη νύχτα, ενώ σημαντικό μέρος των πανεπιστημιακών με επικεφαλής τον πρύτανη -κάτω από την ανομολόγητη πίεση της κυβέρνησης και όχι των γεγονότων- ενέδιδαν όλο και περισσότερο στην προοπτική άρσης του ασύλου. Υποκύπτοντας τελικά γύρω στις 2:00π.μ. προσδι-

όρισαν ως πιθανότερη ώρα εισβολής των μπάτσων την 7η πρωινή. Μετά, ως άλλοι Πιλάτοι, εγκατέλειψαν το Πολυτεχνείο στις βουλές της αστυνομίας, με αποτέλεσμα να επιστρέψουν αργότερα και να παρακολουθήσουν ως ακούσιοι Ηρόστρατοι την πρυτανεία τους να καίγεται!

Αν αποσιωπούσαμε λοιπόν την καταφανή πολιτική σκοπιμότητα, τότε θα ήταν άξια απορίας και αδικαιολόγητη η εξαρχής ενδοτικότητα των πανεπιστημιακών στην άρση του ασύλου, όταν μέσα στο Πολυτεχνείο δεν είχαν απομείνει ούτε 100 άτομα, που περίμεναν το πρωί για να φύγουν. Οι δε περιβόητες "φθορές", εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, περιορίζονταν στα... σκουπίδια του Πολυτεχνείου, που καίγονταν για να αντιμετωπιστεί ο καταιγισμός των δακρυγόνων.

Είναι δε προκλητική η θρασυτητα και η υποκρισία εκείνων, που υπηρετώντας τα σχέδια της κυβέρνησης, αφενός εντόπιζαν τους "καταπατητές" του ασύλου στη νεολαία που κατέφυγε εκεί -είτε κυνηγημένη, είτε για ν'απαντήσει στην περιρρέουσα στο Πολυτεχνείο αστυνομοκρατία και στη φασιστική πανούκλα- κι αφετέρου αναγόρευαν απερίσκεπτα σε "περιφρουρητές" του ασύλου τους δολοφόνους των σωμάτων ασφαλείας και τους φασίστες συνοδοιπόρους τους που караδοκούσαν. Και δεν είναι μόνο υποκριτική αλλά και εγκληματική μια τέτοια παρουσίαση των γεγονότων γιατί, όπως απέδειξε και η πυρκαγιά, εγκυμονούσε ήδη το χειρότερο: αφού από μόνη της μια τέτοια παρουσίαση δεν εγγυώταν επαρκώς, ότι μια τυχών εισβολή στο Πολυτεχνείο δεν θα προκαλούσε ανεπιθύμητες κοινωνικές αντιδράσεις, οδηγούσε στην αναγκαιότητα να εμφανιστούν οι έγκλειστοι του Πολυτεχνείου σαν κάτι χειρότερο κι από "αυθαίρετοι καταπατητές"...

γ) Σ'αυτό το σημείο λοιπόν, συμβαίνει η πυρπόληση της Πρυτα-

νείας για να δραματοποιήσει την κατάσταση, να καταγράψει τους έγκλειστους σαν εμρηστές, να φιμώσει τους διστακτικούς στην καταστρατήγηση του ασύλου, την οποία κατέστησε αναπόφευκτη κι "επιτακτική" για πρώτη φορά στο Πολυτεχνείο από το '73, μετά από μια σειρά ανεπιτυχείς προσπάθειες που είχαν επιχειρηθεί σε προηγούμενες καταλήψεις.

Είναι προφανής η σκοπιμότητα που πυροδότησε αυτή την πυρκαγιά, αφενός γιατί "έκαψε" τις ελπίδες μας για μια αναίμακτη αποχώρησή μας το πρωί, και αφετέρου γιατί αναζωπύρωσε τις ελπίδες της μεταπολιτευτικής πολιτικής εξουσίας για μια "τελική λύση" σε σχέση με αυτό το ιστορικό όπλο των κοινωνικών αγώνων, το άσυλο.

Καταγγέλλουμε λοιπόν ευθέως, ότι αυτοί που αξιοποίησαν την πυρκαγιά ήταν αυτοί ακριβώς που την έβαλαν.

Μικρή σημασία έχει ως προς το αποτέλεσμα, το αν ο συγκεκριμένος εμρηστής σημάδεψε όντως το εξωτερικό παράθυρο της πρυτανείας που βλέπει στην Πατησίων, ή αν η φωτιά προέκυψε από ένα από τα εκατοντάδες δακρυγόνα που εκτοξεύονταν ενάντια στο Πολυτεχνείο. Γεγονός είναι, γνωστό και στους πανεπιστημιακούς, ότι στο κτίριο της πρυτανείας, στο χώρο από όπου άρχισε η πυραγιά, δεν είχαμε καμία πρόσβαση λόγω των δακρυγόνων, που είχαν καταστήσει από νωρίς το χώρο απροσπέλαστο. Επισημαίνουμε επίσης, ότι η φωτιά δεν ήταν καν ορατή από το εσωτερικό του Πολυτεχνείου, όπου και βρισκόμασταν, γιατί οι φλόγες έβγαιναν προς το δρόμο. Αντιθέτως, ήταν προφανώς ορατή στους δεκάδες μπάτσους (ένστολους και μη), που παρατεταγμένοι απέναντι από την Πρυτανεία επιδίδονταν σε ρίψεις δακρυγόνων και λιθοβολισμούς, με στόχο το φλεγόμενο παράθυρο!

Όταν γύρω στις 3:30π.μ. αντιληφθήκαμε μια φλόγα που έγλειφε τα κεραμίδια κι ότι φλέγεται ένας ημίτορφος που βλέπει στο δρόμο, ειδοποιήσαμε αμέσως την Πυροσβεστική. Ανοίξαμε δε την πύλη της Πατησίων στις αντιλίες, ενώ συνεχίζονταν αμείωτες οι επιθέσεις της αστυνομίας και των φασιστοειδών σε όλη την περίμετρο του Πολυτεχνείου. Τότε έφτασε κι ο πρύτανης, ενώ από την ανοιχτή πλέον πύλη, εισχωρούσαν οι "περιφρουρητές" του ασύλου επιχειρώντας να αρπάξουν τους συντρόφους μας, που βοηθούσαν στο σβήσιμο της φωτιάς.

Παρά δε τα όσα διαφορετικά γράφτηκαν στον τύπο, στην πραγματικότητα από τις 5:30 π.μ. το άσυλο ήταν πια παρελθόν, κι ο συσκοτισμένος πια χώρος του Πολυτεχνείου ήταν κατά το ήμισυ στη διάθεση ενόπλων με πολιτικά και "αγανακτισμένων".

Τυπικά πλέον, αναμενόταν η

προεξοφλημένη πια άρση του ασύλου και η τελική εκκαθάρισή των υπόλοιπων χώρων του Πολυτεχνείου, όπου αναζητούσαν καταφύγιο δεκάδες τρομοκρατημένοι νέοι.

δ) Εδώ πρέπει να κάνουμε ορισμένες επισημάνσεις, ξεκινώντας από το ότι το επαναλαμβανόμενο φαινόμενο βίαιων εκδηλώσεων της νεολαίας στο κέντρο της Αθήνας, δεν είναι διόλου απομονωμένο και "περιθωριακό" από τα συμβαίνοντα στην ελληνική κοινωνία. Αντίθετα, είναι πασιφανής η διαλλακτική του σχέση με τα επίσης επαναλαμβανόμενα φαινόμενα βίαιων εκδηλώσεων και διάχυτης παραβατικότητας μέσα στους ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες (βλέπε μαθητικές εξεγέρσεις, ταξικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις εργασιακών και δημόσιων χώρων, Χανιά '90, Ηράκλειο '91 κλπ). Δεν είναι τυχαίο άλλωστε, ότι μετά την εισβολή στο Πολυτεχνείο η κυβέρνηση εξαπέλυσε μύδρους και ανάλογες απειλές ενάντια στο σύνολο των κοινωνικών αγώνων.

Είναι πασιφανές επίσης, ότι η ιδεολογική/ηθική/φυσική καταστολή αυτής της βίαιης και παραβατικής τάσης μέσα στην κοινωνία, είναι από τις πρώτες πρωτεριότητες της παρούσας πολιτικής εξουσίας, συνεπικουρούμενης και από την αντιπολίτευση.

Γιατί στις σημερινές συνθήκες ταξικής πάλης, όπου εξαθλιώνονται μεγάλα κομμάτια των εργαζομένων και της νεολαίας, το Κράτος όχι μόνο δεν είναι διατεθειμένο να ενδώσει στις απέλπιδες διαμαρτυρίες τους, αλλά αντίθετα επιθυμεί να συντρίψει όσους από αυτούς αρνούνται το ρόλο του εξαθλιωμένου ικέτη της κρατικής ελεημοσύνης και πρόνοιας και καταφεύγουν σε αντιδράσεις έξω από τα όρια της νομιμότητας, που διαρκώς στενεύουν.

Και η καταστολή αυτή, όχι μόνο δεν περιορίζεται στη δράση των άμεσα κατασταλτικών μηχανισμών, αλλά προϋποθέτει και τη δράση των αντίστοιχων ιδεολογικών μηχανισμών της εξουσίας, που επιτίθενται λυσσαλέα σε κάθε τι που κινείται στην τροχιά της αντίστασης, παρουσιάζοντάς το σαν "ανεγκέφαλο" και "εγκληματικό". Επιτυγχάνεται έτσι, όχι μόνο η συσκοτίση του κοινωνικού περιεχομένου της αντίστασης, αλλά και ο ξεσηκωμός των συντηρητικότερων κομματιών της κρινωνίας (π.χ. οι αγανακτισμένοι γονείς στα σχολεία).

Σε αυτές τις συνθήκες εντάσσεται και η ανάγκη του κράτους για την κατάργηση του κοινωνικού ασύλου στο Πολυτεχνείο, το οποίο δεν έπαιξε καθόλου ασήμαντο ρόλο τα τελευταία χρόνια, στην έκφραση μιας σειράς κοινωνικών αντιθέσεων και στην εκδήλωση των αντίστοιχων αντιστάσεων.

Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος του κράτους, που γινόταν

υποχρεωτικός τα τελευταία χρόνια, δεν θα αρκούσε το κατασταλτικό οπλοστάσιό του, ούτε και ο εμρησμός της πρυτανείας, αν δεν λειτουργούσε και η ιδεολογική επίθεση ενάντια σε όσους έκαναν κατά καιρούς χρήση της ασυλίας. Γι'αυτό λοιπόν και η συνεχής παρουσίαση αυτών των κοινωνικών υποκειμένων ως παντελώς αποϊδεολογικοποιημένων και απογυμνωμένων από κάθε περιεχόμενο αντίστασης, κι επιπλέον άσχετων με το "φοιτητικό" άσυλο. Επειδή μάλιστα έγινε και αντιδιαστολή των καλών φοιτητών του '73 με τους κακούς "χούλιγκαν" του '91 (χωρίς να αναφερθούν και οι διαφορές των τότε κοινωνικών αντιθέσεων με τις τωρινές), υπενθυμίζουμε ότι ουδέποτε υπήρξε άσυλο περιορισμένο μόνο στους φοιτητές. Υπενθυμίζουμε ακόμα, ότι το '73 η συσπείρωση των αντικαθεστωτικών φοιτητών, εργατών και νεολαίων, αντιμετωπίστηκε τότε ως ύποπτη και "περιθωριακή". Έτσι άλλωστε θεωρήθηκαν και όλοι οι μετέπειτα καταληψίες κι έτσι θεωρούνται από την εκάστοτε πολιτική εξουσία όσοι της αντιστέκονται.

Αν λοιπόν η μεταπολιτευτική πολιτική εξουσία αποδ-χτηκε το άσυλο, λόγω της συμπλεγματικής της σχέσης με το ταμπού Πολυτεχνείο '73 και την ανάγκη της να διαχωριστεί από την ωμότητα της δικτατορίας, το έθετε πάντα ως "φοιτητικό" για να το αποϊστοριοποιήσει, να το ακρωτηριάσει και ουσιαστικά να το αχρηστεύσει από τη μεριά των κοινωνικών αγώνων.

Με μια τέτοια ιδεολογική επίθεση, που μυθοποιεί τους ακίνδυνους πια καταληψίες του '73 και ελεεινολογεί όλους τους μετέπειτα το κράτος καταργεί σήμερα αυτό που είχε αναγκαστεί να ανεχτεί κάποτε. Σ'αυτή την επιχείρηση του κράτους, συνεισφέρουν και όλοι όσοι κάτω από την ιδεολογική του πίεση αποδέχονται εθελοντικά "κάποιους" περιορισμούς που επίσης το αχρηστεύουν, εφόσον το στεγανοποιούν στην ανάγκη του καταφύγιου, στην έκφραση της αμφισβήτησης και της έμπρακτης αντίστασης.

Σ'αυτή τέλος την ιδεολογική επίθεση εντάσσονται και τα συνήθη πια κουτοπόνηρα σχήματα του τύπου: "οι γνωστοί άγνωστοι", "οι αναρχικοί" (σε εισαγωγικά), καθώς επίσης η χουλιγκανολογία και η εγκληματοποίηση των τωρινών και των προηγούμενων εγκλείστων στο Πολυτεχνείο. Έτσι, ώστε να αδρανοποιηθεί η κοινωνική μνήμη εμπρός στην ωμή καταστολή και η προσδοκόμενη κατάργηση του κοινωνικού ασύλου να μην προκαλεί συνειρμούς, επικίνδυνους για την τωρινή πολιτική εξουσία, που, με τον εμρησμό του Πολυτεχνείου και το ηθικό και φυσικό λυντσάρισμα των συλληφθέντων, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από την ωμότητα της

χούντας.

Κατηγορήστε λοιπόν τους νέους που συνελήφθησαν για το μοναδικό τους έγκλημα: την άρνησή τους στην κοινωνική υποκρισία, που παρέχει μόνιμο και απαραβίαστο άσυλο στην καθημερινή ταξική βία απάνω στους αδύνατους, στους πάσης φύσεως μπάτσους και φασίστες και τους κάθε είδους ήπιους ή απροκάλυπτους απολογητές της κρατικής τρομοκρατίας.

Όσον αφορά τους αναρχικούς, παραμένουμε ασύλληπτοι από τα σενάρια και τις αργυρόνητες αναλύσεις σας και αυτοπροστατευόμαστε μέσα στο φυσικό μας χώρο που μας γέννησε και μας τρέφει: τους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, που οξύνονται σήμερα απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση που εξαπέλυσαν τ'αφεντικά, ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

συνέχεια από τη σελίδα 5

πανεπιστημιακού ασύλου και το ίδιο ισχύει και για όλες τις μελλοντικές καταλήψεις!

ΑΣΥΛΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ή ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ

Ας είμαστε σοβαροί. Το μέλλον του ασύλου θα κριθεί στη σημερινή μάχη αντιλήψεων γύρω από το περιεχόμενό του. Θα κριθεί επίσης στην πράξη και θα εξαρτάται από το συσχετισμό δυνάμεων που θα υπάρχει κάθε φορά.

Τα κοινωνικά κινήματα, των φοιτητών, της νεολαίας, θεωρούν δεδομένη την κάλυψη των φοιτητών και διδασκόντων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους. Το ζήτημα "πανεπιστημιοποίησης" του ασύλου, δεν αποτελεί απλά περιορισμό αλλά έμμεση κατάργησή του.

συνέχεια από τη σελίδα 8

ήταν, όλοι αυτοί οι επαναστάτες να κάνουν αρχικά μια επανάσταση μέσα στον ίδιο τους τον εαυτό, κατόπιν αυτοκριτική και τέλος (αν εξακολουθούν να διακατέχονται από μανία καταστροφής) να διαλύσουν τις δικές τους περσιουσίες.

Όλοι έχουμε το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής. Κάποιοι αποφάσισαν να σπουδάσουν. Το σχολείο και το πανεπιστήμιο είναι χώροι που μπορούμε να αποκτήσουμε τις απαραίτητες γνώσεις. Συνεπώς, οι εκπαιδευτικοί φορείς και το κράτος καθίστανται υπεύθυνοι για την προάσπιση της εύρυθμης λειτουργίας αυτών των ιδρυμάτων. Και στην περίπτωση που το πανεπιστημιακό άσυλο τείνει να γίνει άσυλο ανιάτων, οφείλουν να χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να διαφυλάξουν την τάξη του χώρου και την αξιοπρέπεια διδασκόντων και διδασκόμενων. Στο κάτω της γραφής, η χρήση φυσικής βίας ήταν επιλογή των "επαναστατών χωρίς αιτία", από τη στιγμή που δεν σέβονται τα ατομικά δικαιώματα των συναδέλφων τους και τους κανόνες της κοινωνικής οργάνωσης. Φυσικά, κάποιοι θα πουν ότι διαφωνούν με αυτούς τους κανόνες και δεν τους εφαρμό-

ζουν. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα διαλύσουν ολόκληρη την κοινωνία προκειμένου να επιβάλλουν το νόμο της ζούγκλας.

Μια κοινωνία αλλάζει είτε ομαλά, εξελικτικά, είτε ανατρεπτικά. Στην πρώτη περίπτωση, κάθε κίνηση προαποφασίζεται, κρίνεται λογικά, απορρίπτεται, ή αποτελεί τον πρόδρομο της επόμενης. Στη δεύτερη περίπτωση η δράση είναι αυθόρμητη, συναισθηματικά φορτισμένη και κατά συνέπεια με απρόβλεπτα αποτελέσματα. Η "επανάσταση", είναι λυτρωτική σε ελάχιστες πλέον περιπτώσεις και πάντως πρέπει να αποτελεί την τελική λύση, αφού έχουν εξαντληθεί όλες οι άλλες.

Χωρίς να υπάρχει καμιά πρόθεση ή διάθεση πατερναλιστικής διδασχής, οφείλουμε, καθώς θα κάνουμε τα όνειρά μας εφιάλτες τους, να συνειδητοποιήσουμε ποιά είναι τα όνειρά μας και τους λόγους, για τους οποίους πρέπει οπωσδήποτε να γίνουν εφιάλτες για κάποιους. Διότι αν το όνειρο είναι η καλύτερη παιδεία και ο εφιάλτης το καμμένο Πολυτεχνείο, τότε είναι προτιμότερο να παραμείνουμε όλοι αιθεροβάμνες ονειροπόλοι.

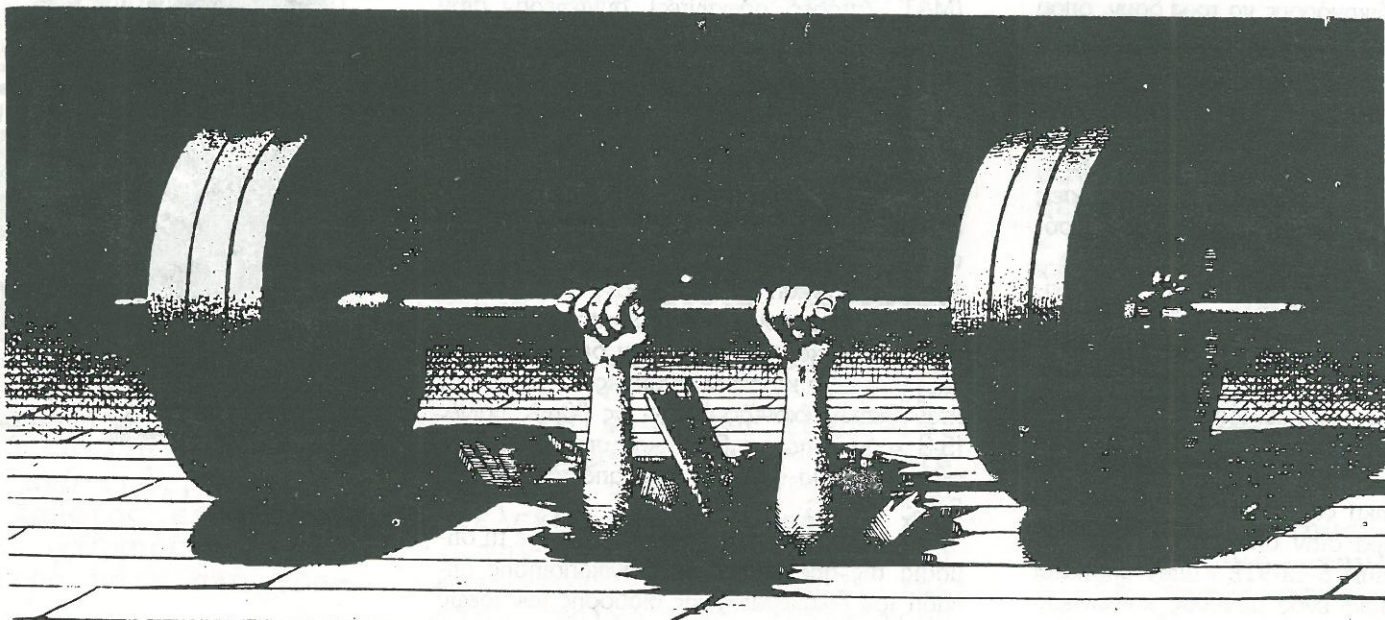
Ντεμίνα Μασούλα.

Ασυλο σημαίνει κάλυψη των διωκόμενων των κοινωνικών αγώνων ανεξάρτητα από την κοινωνική τους προέλευση. Ας σκεφτούμε: ήταν ή δεν ήταν εργάτες μέσα και γύρω από το ΕΜΠ το '73; Συμμετείχαν, ναι ή όχι 2 εργάτες στη συντονιστική επιτροπή κατάληψης του ΕΜΠ το '73; Πέρυσι πόσες χιλιάδες λαού κατέκλυσαν το Πολυτεχνείο και τους γύρω χώρους συμπαραστέκόμενοι στον αγώνα μας; Μπορούσε να νικήσει -μπορεί να νικήσει- ένας καθαρά φοιτητικός αγώνας χωρίς κοινωνική στήριξη; Πότε άλλοτε χρειάζονταν τόσο το κοινωνικό άσυλο απέναντι σε ένα κράτος βαρβαρότητας, τόσο ο νεαρός αφισκοκλητής όσο και ο απεργός;

Απέναντι λοιπόν τόσο στις αντιλήψεις για "φοιτητικό" άσυλο, όσο

και στις πρακτικές "ορμητηρίου", κρίνεται αναγκαία η ανάπτυξη ενός μετώπου, μέσα και έξω από τις σχολές, που θα παλεύει για άσυλο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ όχι μόνο στα πανεπιστήμια, αλλά σε όλους τους χώρους που μορφώνεται η νεολαία. Η προέκταση άλλωστε του ασύλου σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, ήταν αίτημα του περσινού κινήματος και ψηφίστηκε σε όλες τις συνελεύσεις.

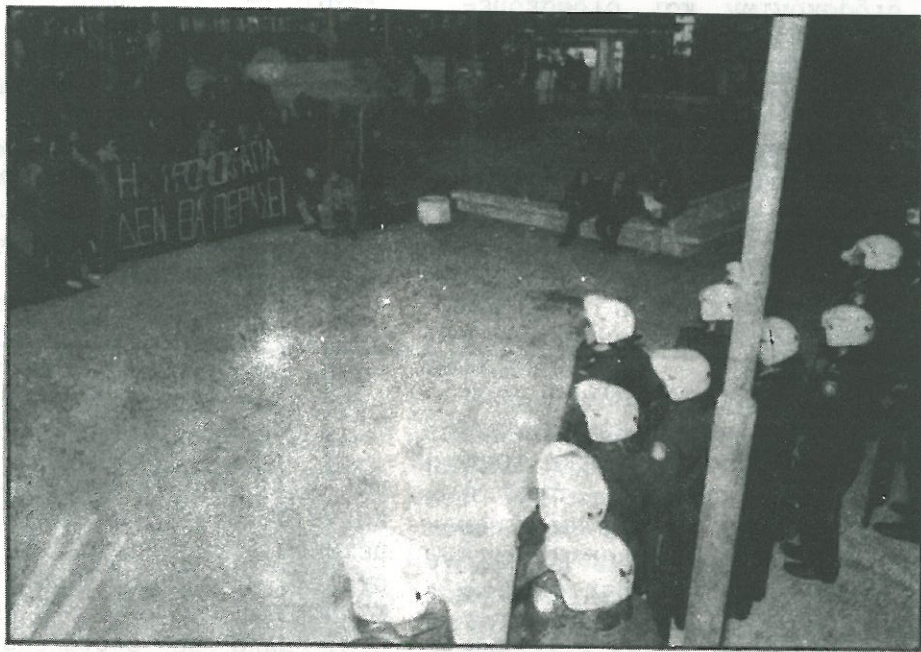
Αν αρχίσουμε να συζητάμε πότε η αστυνομία έχει δικαίωμα να μπαίνει στα πανεπιστήμια και πότε όχι, το παιχνίδι θα έχει ήδη χαθεί. Το άσυλο είτε θα είναι κοινωνικό είτε δεν θα υπάρξει.

ΟΠΟΥ ΑΚΟΥΣ ΝΟΜΟ ΚΑΙ ΤΑΞΗ, ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΡΕΑΣ ΜΥΡΙΖΕΙ

Όπως είναι γνωστό, την Πέμπτη 25 Οκτωβρίου κάηκε η πρυτανεία του Πολυτεχνείου. Το γεγονός αυτό χρησιμοποιήθηκε έντεχνα από τους φορείς της εξουσίας για την κατασκευαστική των αναρχικών και κάθε άλλου αντιστεκόμενου κομματιού της κοινωνίας με μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία παραπληροφόρησης της κοινής γνώμης. Η προβοκάτσια αυτή της αστυνομίας και των φασιστών ενεργοποίησε άμεσα τους ανατρεπτικούς κοινωνικούς χώρους. Στα πλαίσια λοιπόν αυτής της κατάστασης, τυπώθηκε μια αφίσα που κατήγγελε τον εμπρησμό της Πρυτανείας από τους μπάτσους και τους φασίστες.

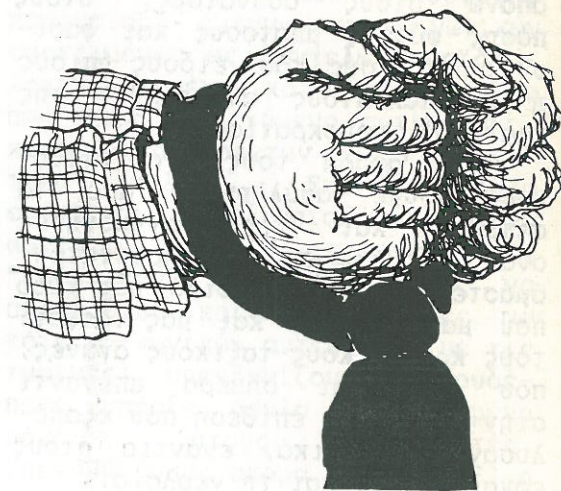
Όταν λοιπόν το Σάββατο 2 Νοέμβρη 33 άτομα ξεκίνησαν να κολλήσουν την αφίσα για να καταγγέλλουν τα πραγματικά γεγονότα στην βομβαρδισμένη από αφορισμούς κοινή γνώμη, συνελήφθησαν με την απειλή περιστροφών από άνδρες της ομάδας «Ζ», κατόπιν εντολής του Υπουργού Δημόσιας Τάξης Θ. Αναγνωστόπουλου (όπως παραδέχθηκε ο ίδιος στη Βουλή).

Οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια, υπό καθεστώς απομόνωσης, καθώς δεν επιτράπηκε ούτε σε γονείς ούτε σε δικηγόρους να τους δουν, όπου και υπέστησαν βασανισμούς και εξευτελισμούς από τα αστυνομικά όργανα, ενώ κατά την διάρκεια της δίκης ήταν φανερή η προσπάθεια τρομοκράτησης των συμπαραστών τους, με την απειλητική και προκλητική παρουσία και συμπεριφορά των ΜΑΤ (συλλήψεις, εξακριβώσεις στοιχείων, προπηλακισμοί, απαγόρευση εισόδου στην αίθουσα της δίκης κ.λ.π.).

Βεβαίως η τακτική αυτή του κράτους δεν είναι πρωτόγνωρη, καθώς έχει εφαρμοστεί επανειλημμένα σε όλες τις πολιτικές δίκες και θυμίζει έντονα παλιότερες εποχές (δικτατορία). Παρόμοιοι συνειρμοί προκύπτουν και από την βίαιη καταπάτηση των συνταγματικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων των κρατουμένων. Άλλωστε η φασιστική νοοτροπία της κυβέρνησης φάνηκε ξεκάθαρα στην δήλωση του Αναγνωστόπουλου (ΒΗΜΑ 8-12-91): «Όταν πρόκειται για την προστασία ενός μείζονος κοινωνικού

αγαθού, τα ανθρώπινα δικαιώματα κάποιων περιθωριακών πρέπει να υποστέλλονται».

Αυτή η δίκη δεν πρέπει να θεωρηθεί αποσπασματικά, καθώς αποτελεί κομμάτι της επιχείρησης «Νόμος και Τάξη» που προωθεί η κυβέρνηση, νηπιμένη πλέον σε όλους τους τομείς (ιδιαίτερα στην οικονομική της πολιτική) και που αποτελεί το τελευταίο της χαρτί. Δεν ήταν παρά ένα πρώτο βήμα, καθώς η προβολή ενός ισχυρού προσώπου και η δημιουργία της εντύπωσης ότι κρατάει τον έλεγχο σε μια κοινωνία που ταράζεται από τις αλληπάλληλες εκρήξεις, αναμένεται να κλιμακωθεί σε όλους τους χώρους που επιμένουν να αντιστέκονται διατηρώντας την

και την δημιουργία ενός κλίματος φοβίας που εμποδίζει την πολιτική δράση των κινημάτων αμφισβήτησης θεσμών και έκπτωτων κοινωνικών αξιών (άκρα αριστερά, αναρχικοί, κ.λ.π.).

Πλέον πρέπει να διαδοθεί ευρύτερα ένας προβληματισμός για την φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής και για την κρίση της συνταγματικής δημοκρατίας η οποία υποτίθεται πως έχει σαν ακρογωνιαίο λίθο της λειτουργίας της το δικαίωμα έκφρασης των μειοψηφιών. Όταν ακόμα και αυτά τα περιθώρια στενεύουν και πνίγουν κάθε προσπάθεια άρθρωσης πολιτικού λόγου από μειοψηφούσες αριθμητικά κοινωνικές ομάδες, είναι δική μας υπόθεση να δημιουργήσουμε εκείνες τις αντιστάσεις που θα διευρύνουν το ανατρεπτικό ρεύμα.

αξιοπρέπειά τους.

Οι καταγγελίες για τους βασανισμούς, από τους 33 και τους συμπαραστάτες τους, η ανακάλυψη των νεοφασιστών «Αθόρυβων Καταδρομέων» και της συμμετοχής τους στην προβοκάτσια της 25ης Οκτώβρη ως αγανακτισμένων πολιτών, η αποκάλυψη της παρακολούθησης του πρώην Υπουργού Έβερτ από άνδρες της ΕΥΠ, αλλά και το βάνουσο και απρόκλητο χτύπημα της ειρηνικής πορείας διαμαρτυρίας των συμπαραστών των 33 από τις δυνάμεις καταστολής (ΜΑΤ, Ζητάδες, ασφαλίτες), συντέλεσαν στην αντιστροφή του κλίματος στην πολιτική αυτή δίκη.

Ενώ λοιπόν οι 33 είχαν παραπεμφθεί με 6 κατηγορίες που μπορούσαν να επισύρουν βαριές ποινές, η εισαγγελέας πρότεινε την καταδίκη τους για 3 κατηγορίες και τελικά καταδικάστηκαν σε 6 μήνες εξορίας για παράνομη αφισοκόλληση και εξύβριση, άσκησαν έφεση και αφέθηκαν ελεύθεροι.

Η εκτίμηση που επικράτησε ήταν ότι η απόφαση του δικαστηρίου για την δεδομένη χρονική συγκυρία και τις δυνατότητες του κινήματος ήταν θετική, έχοντας υπόψη τις βαριές ποινές (5-8 χρόνια) που επιβλήθηκαν στους 5 συλληφθέντες για τα γεγονότα έξω από το Υπ. Παιδείας.

Όμως δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τη σημασία της απόφασης, της ποινικοποίησης δηλαδή του δικαιώματος της διάδοσης των ιδεών

Μετά την πτώση της χούντας πολλοί ήταν αυτοί που βασανίστηκαν άγρια μέσα στα κρατητήρια της Ασφάλειας. Πολλοί όμως ήταν και οι νεορόκουβαλητές που πάντα χαρακτήριζαν του βασανιστές της ασφάλειας ως μεμονομένα στοιχεία, κατά το "σοσιαλιστικότερο" : σταγονίδια.

Οι επί 18 χρόνια συνεχιζόμενοι βασανισμοί κρατουμένων στα μπουντρούμια της ασφάλειας όμως αποδεικνύουν ότι οι βασανισμοί δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά, αλλά μια συγκεκριμένη και συνεχιζόμενη πρακτική που στοχεύει στον εκφοβισμό, στην καταρράκωση της προσωπικότητας, και τον εξευτελισμό των ατόμων.

Αυτή η επιλογή της "Δημοκρατικής ΕΛ.ΑΣ." είχε στο παρελθόν πάμπολα μεμονωμένα θύματα να επιδείξει. Πρώτη φορά όμως και με αφορμή την σύλληψη των 33 αφισοκολλητών έγιναν τόσοι πολλοί βασανισμοί, οι οποίοι και κατάφεραν να φτάσουν στο φως της δημοσιότητας. Τα αποσπάσματα που παραθέτονται παρακάτω από την μήνυση των 15 από τους 33 είναι χαρακτηριστικά για το ήθος και την ποιότητα της "Δημοκρατίας"

1) "Στις 2-11-91 και μετά τις 14.00 μ.μ. συλληφθήκαμε από όργανα της τάξεως (6 άνδρες μοτοσυκλετιστές των δυνάμεων ΖΗΤΑ) πάνω στο πεζοδρόμιο, στην περιοχή Θεμιστοκλέους και Σόλωνος ενώ κολλούσαμε αφίσες. Μας οδήγησαν όλους στη Γενική Ασφάλεια (Αλεξάνδρας).

Εκεί, στον 7ο όροφο στην αίθουσα κρατουμένων καθώς και στον 12ο όροφο, βασανιστήκαμε, κακοποιηθήκαμε εκ περιτροπής περισσότερο από μία φορές ομαδικά και ατομικά. Το μαρτύριό μας αυτό διήρκησε από τις 15:00 μ.μ. μέχρι τις 1:30 π.μ."

"Ο πρώτος από μας φέρει χτυπήματα σε όλο το σώμα ακόμα και στο πρόσωπο"

"Ο δεύτερος από μας βρίσκεται σε άσχημη κατάσταση (ζαλίζεται και έχει τρεμούλες) που προήλθε από γκλομπιές στο κεφάλι. Δέχτηκε επίσης πολλαπλά χτυπήματα στο πλευρό και τα πόδια"

"Ο τρίτος από εμάς, Στρατηγόπουλος Χρήστος είναι εμφανέστατα χτυπημένος στο στο αριστερό μάτι από γροθιές"

ΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ

ΕΔΩ

"Ο 4ος από εμάς χτυπήθηκε πολύ στο πρόσωπο και κύρια στο σαγόνι ώστε του έσπασε μια γέφυρα της οδοντοστοιχίας του"

"Ο έκτος απο μας χτυπήθηκε από τα ίδια παραπάνω όργανα τόσο πολύ στο αριστερό μάτι από μπουνιά ώστε σήμερα ακόμα πονάει και αισθάνεται ιλλίγγους"

"Η 10η από εμάς Νικολαΐδου Μαρία, η οποία τυγχάνει έγκυος (στον 3ο μήνα της κύησης) αν και γνωστοποίησε αυτό το γεγονός στα όργανα εν υπηρεσία τελούντα. Συγκεκριμένα, σε κάποια στιγμή σηκώθηκε ανώτερο στέλεχος από το γραφείο του, την έπιασε από τα μαλλιά και χτυπούσε το κεφάλι της στον τοίχο, με ιδιαίτερη

λύσσα βρίζοντάς την χυδαία με τις εξής φράσεις : "είσαι πουτάνα, αλήτισσα", κλπ. "Η ενδέκατη απο μας, Θεοτοκίου Ρουμπίνη δέχτηκε κτυπήματα κατά την μεταφορά της στις τουαλέτες και στον διάδρομο καθώς πήγαινε για αποτυπώματα από πολλούς μαζί ενώ την έβριζαν χυδαία με τις εξής φράσεις : "Αυτό το σπυρί στο μάγουλο το χεις από περίοδο μωρή ή έχεις να πας καιρό με άνδρα;". Ενώ άλλος συμπλήρωνε :

"Αστες ρε, δεν ξέρεις τι παρτούζες κάνουνε."

"Η 13η από μας Καλάκου Ντίνα από πολλούς μαζί στον 7ο όροφο καθώς και στον 12ο όροφο κτυπήθηκε κυρίως στο πρόσωπο. Ακόμα και κατά την μεταφορά της στις 3/11/91 στον εισαγγελέα δέχτηκε φτυσιές από πλήρωμα της κλούβας ενώ κάποιοι από αυτούς ρωτούσαν προκλητικά: "Ποιός ξέρει ποιοί και πόσοι σε γαμάνε. Κάνετε παρτούζες κάθε βράδυ". Στον 12ο όροφο επίσης ο δεύτερος ανακριτής σηκώθηκε και την προπηλάκησε ο ίδιος, ενώ της έλεγε : "θα φας καμιά γλάστρα αδέσποτη καμιά μέρα θα πας σαν το σκυλί στ αμπέλι". Καταγγέλει επίσης η ίδια ότι εξανάγκασαν όλες τις κοπέλες στην αίθουσα κρατουμένων να στηρίζονται στο ένα πόδι, ενώ τις ακινητοποιούσαν με χυδαίες χειρονομίες και τις εξανάγκαζαν να βλέπουν τον βασανισμό των συλληφθέντων αγοριών.

Επίσης πριν μπουν στα κρατητήρια τις γδύσανε εντελώς αλλά όπως οι πόρτες ήταν ανοιχτές γίνονταν θέαμα από τα περιφερόμενα εν υπηρεσία τελούντα αρσενικά όργανα οι οποίοι τις κοίταζαν και τις κορόϊδευαν, ξεστομίζοντας σεξιστικά υπονοούμενα, όπως : "Κοίτα πως είναι σα σκυλογαμημένες" και άλλα πολλά".

"Επειδή τα πιο πάνω αδικήματα διώκονται από τον ποινικό κώδικα (π.κ.). Επειδή είμαστε υπό κράτηση και βασανιστήκαμε και αυτό απαγορεύεται από το άρθρο 7 παρ. 2 Σ. Επειδή τα ανωτέρω αδικήματα παραβιάζουν διεθνείς συμβάσεις όπως την σύμβαση της Ρώμης του 1950 και τη σύμβαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τις οποίες η χώρα μας έχει υπογράψει και αποτελούν νόμο του κράτους ως εσωτερικό δίκαιο.

Για όλους αυτούς τους λόγους ζητάμε την ποινική δίωξη των παραπάνων μηνυομένων."

Πολλοί ήταν οι δικηγόροι που ανέλαβαν την νομική υπεράσπιση μέσα στο δικαστήριο των τριαντατριών αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Μία από τις υπερασπίστριες, η Ιωάννα Κούρτοβιχ, απάντησε κάποια ερωτήματα που γέννησε η εξέλιξη της υπόθεσης αυτής.

- Εύπνησαν ένα νόμο; Επιλεκτική η χρήση του; Με τι επιδιώξεις;
Απάντηση:

Δέν είναι ούτε μια από τις τελευταίες, ούτε μια σπάνια επιβεβαίωση του γεγονότος ότι οι νόμοι γενικά εφαρμόζονται πάντοτε "ειδικά", επιλεκτικά δηλαδή κατά περίπτωση και κατά κοινωνική ομάδα. Η θέμις, είναι γνωστό ότι δεν είναι τυφή, αντίθετα έχει πολύ συγκεκριμένη οπτική.

Δεν μπορούμε λοιπόν να μιλήσουμε για "ξύπνημα" του νόμου, δεν υπάρχουν στοιχεία για κάποια γενικά ενεργοποίησή του. Η περίπτωση της θεσσαλονίκης, όπου εκδόθηκε ειδική εισαγγελική εντολή και οι αφισκοκολλητές κολλούσαν αφίσες παρουσία αστυνομικών και εισαγγελέα μοιάζει μάλλον φάρσα, μέσα στη γενική εικόνα της πόλης.

Η εφαρμογή των νόμων βέβαια είναι θέμα κοινωνικών συσχετισμών και ισορροπιών και είναι φανερό ότι οι κοινωνικοί συσχετισμοί αυτής της περιόδου, επιτρέπουν στις δυνάμεις της "ευνομίας και ευταξίας" να επιβάλουν με μαστίγιο τον ευπρεπισμό του πολιτικού λόγου και την εξουδετέρωση κάθε κοινωνικής αμφισβήτησης.

- Το ότι στάθηκε τελικά η κατηγορία τι σημαίνει;

Απάντηση:

Την απόφαση του δικαστηρίου τη χαιρετίσαμε με ενθουσιασμό εκείνο το βράδυ στο αμφιθέατρο της Ευελπίδων, παρά το γεγονός ότι τελικά ήταν ήττα.

Με τις δεδομένες παραμέτρους όμως ήταν το καλύτερο που μπορούσαμε να περιμένουμε, όταν ολοκληρωί οι μηχανισμοί της Δικαιοσύνης και της Τάξης είχαν εκτεθεί ανεπανόρθωτα επί μέρες (ακόμα κι έξω από την Ελλάδα), εξαντλώντας το ζήλο και τη δυναμικότητά τους για να συλλάβουν, να βασανίσουν, να παραπέμψουν και να εκθέσουν με τον ποινικό εξευτελισμό 33 νεαρούς αφισκοκολλητές, σα να επρόκειτο για τους μεγαλύτερους τρομοκράτες της δεκαετίας.

Η Δικαιοσύνη δεν μας έχει συνηθίσει να ανθίσταται στις άμεσες και έμμεσες πιέσεις της εκτελεστικής εξουσίας και η απόφαση του συγκεκριμένου δικαστηρίου ήταν θετικό βήμα από αυτή την άποψη.

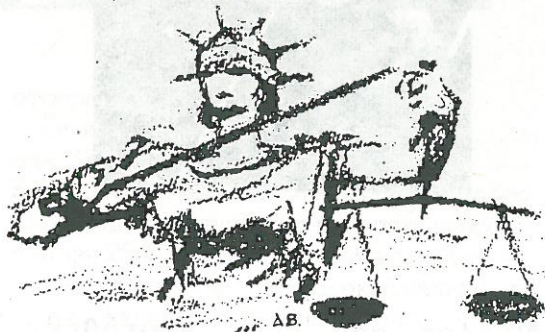
Αλλωστε, δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε από ένα πρωτοβάθμιο, ιεραρχικά κατώτερο δηλαδή δικαστήριο να τολμά σήμερα να αμφισβητεί τη συνταγματικότητα των νόμων. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε άλλους κοινωνικούς συσχετισμούς, που σίγουρα δεν έχουμε σήμερα.

Θα πρέπει να πούμε όμως ότι η ήττα, και μεγάλη μάλιστα, ήταν η

ίδια η ψήφιση του νόμου για την αφισκοκόλληση, που έγινε μάλιστα σε μια στιγμή που υπήρχε πολύ μεγαλύτερος κοινωνικός δυναμισμός.

Η ψήφιση ενός νόμου, που υπέτασε τα συνταγματικά δικαιώματα στην καθαριότητα των δρόμων, ήταν τεράστιο πλήγμα για τους κοινωνικούς αγώνες. Γιατί η αφίσα είναι Τύπος, είναι μέσο βασικό -και συχνά μοναδικό- για τη διακίνηση της γνώμης, της ιδέας και της πληροφορίας, για την άσκηση ενός συνταγματικού δικαιώματος, που είναι το μόνο για το οποίο το Σύνταγμα δεν τάσσει κανέναν περιορισμό. Ενός δικαιώματος, που δεν είναι "ατομικό" αλλά "συλλογικό", με την έννοια ότι δεν αφορά μόνο τον φορέα του, αλλά το σύνολο των πολιτών, γιατί λειτουργεί ενεργητικά και παθητικά: σαν δικαίωμα του πολίτη να διαδίδει ιδέες, απόψεις και πληροφορίες, αλλά και σαν δικαίωμα να πληροφορείται αντίστοιχα ιδέες, απόψεις και πληροφορίες, που φορείς τους είναι άλλοι πολίτες.

Αξίζει να πούμε ότι στη Γαλλία γίνεται δεκτό, ότι οι οποιοδήποτε περιορισμοί στην αφισκοκόλληση αφορούν μόνο την εμπορική αφίσα, ακόμα κι αν πρόκειται για ιστορικά ή πολιτιστικά μνημεία. Ακόμα και σ' αυτά δηλαδή, η αφισκοκόλληση πολιτικών αφισών πρέπει να θεωρείται νόμιμη. Εδώ, συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

- Ποιά η σημασία της παράστασης πολιτικής αγωγής εκ μέρους της αστυνομίας;

Απάντηση:

Είναι πραγματικά πρωτοφανής η εμφάνιση πολιτικής αγωγής σε τέτοιου είδους δίκη κι ανοίγει το δρόμο σε μια πρακτική που θα ξαναβρούμε μπροστά μας στο μέλλον.

Με την πρακτική αυτή, οι αστυνομικές αρχές δεν περιορίζονται απλά στην κατασκευή του κατηγορητηρίου και την προετοιμασία των κατηγορουμένων (ξύλο, ομολογίες, ...), αλλά γίνονται και παράγοντας της διαδικασίας, διάδικος δηλαδή, που προσδοκά, κατά την έννοια του ρόλου, όφελος από το αποτέλεσμα της δίκης. Αποκτά και έχει δηλα-

δή η αστυνομία έτσι συμφέρον σε σχέση με την έκβαση της δίκης, συμφέρον που είναι διαφορετικό με αυτό που υποτίθεται πως έχει ο Εισαγγελέας και η Πολιτεία, που είναι και η εύρεση της αλήθειας.

Ο κύριος ρόλος που καλείται να παίξει έτσι η πολιτική αγωγή, όπως και στην κάθε άλλη υπόθεση, είναι η προετοιμασία των μαρτύρων κατηγορίας αστυνομικών έτσι, ώστε να μπορούν να ανασκευάσουν τη μνήμη τους σε κάθε στάδιο της δίκης και να "στήνουν" χωρίς παραπατήματα την κατηγορία.

Ετσι, είδαμε σε αυτή τη δίκη τους μάρτυρες αστυνομικούς να εκπαιδεύονται έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου, για να παίξουν -πετυχημένα ή μη- τον απεχθή ρόλο του ψευδομάρτυρα μέσα στην αίθουσα, κάτω από άγρυπνο βλέμμα του δικηγόρου τους. Πως να τολμήσουν έτσι να πούν την αλήθεια;

- Χρειάζεται και τι σημαίνει τελικά η παρουσία επιφανών μαρτύρων σε τέτοιες δίκες;

Απάντηση:

Δυστυχώς, είμαστε εγκλωβισμένοι μέσα στη λογική των "επόνυμων", στο μάρκετινγκ της προσωπικής εικόνας και της αγοραίας διαπραγμάτευσης των στοιχείων της προσωπικότητας, που δεν αφήνουν αδιάφορους ούτε τους χώρους που παραδοσιακά αντιστέκονται στις κυρίαρχες κοινωνικές αξίες. Είμαστε δέσμοι λοιπόν αυτών των αξιών και δεν τολμάμε να τις αμφισβητήσουμε κι αυτό είναι αρνητικό.

Υπάρχει ωστόσο και μια άλλη πλευρά. Η καταξίωση ενός αγώνα, δεν βρίσκεται ποτέ πίσω απ' τα κάγκελα του κελιού της απομόνωσης. Το αντικείμενο της συγκεκριμένης δίκης δεν ήταν κάτι που αφορούσε και ενδιέφερε μόνο τους δικαζόμενους, αλλά το σύνολο του πολιτικού και κοινωνικού χώρου κι αυτή τη διάσταση θέλαμε να την κάνουμε κατανοητή στο δικαστήριο. Νομίζω ότι δεν ήταν μια απλή δυνατότητα, αλλά ήταν δικαίωμα των κατηγορουμένων να διεκδικίσουν σε μια τέτοια περίπτωση την πολιτική αλληλεγγύη των άλλων χώρων και η παρουσία των επόνυμων μαρτύρων λειτουργούσε προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση. Κι αυτό είναι το θετικό κατά τη γνώμη μου.

- Πώς θα δρομολογηθεί η μήνυση για τα βασανιστήρια;

Απάντηση:

Είπαμε πριν ότι οι νόμοι λειτουργούν επιλεκτικά. Έχουμε μια πολύ καλή νομοθεσία στο θέμα των βασανισμών και το σχετικό άρθρο

συνέχεια στη σελίδα 16

ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Ανάμεσα σε αυτούς που έτρεξαν γι' αυτή την υπόθεση ήταν και η Κίνηση για την Υπεράσπιση των Κοινωνικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων. Παρακάτω παρατίθενται οι απόψεις της (όπως μας τις εξέθεσε ένα από τα μέλη της Κίνησης που ασχολήθηκε πιο πολύ με αυτή τη δίκη).

- Τι σκοπιμότητες, πολιτικές και άλλες, εξυπηρέτησε και πού μπορεί να ενταχθεί η σύλληψη και η δίκη των 33 αντιεξουσιαστών αφισκολλητών;

Απάντηση:

Ασφαλώς, η σύλληψη των 33 αντιεξουσιαστών και αναρχικών που αφισκοκollούσαν ενάντια στην κρατική και αστυνομική βαρβαρότητα δεν ήταν μια τυχαία, ούτε μεμονωμένη υπόθεση. Λίγες μέρες πριν, είχε προηγηθεί η εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο και ο εμπρησμός της Πρυτανείας από την αστυνομία και "αγανακτισμένους πολίτες". Οι διωκτικοί μηχανισμοί και η κυβέρνηση, μέσω του εμπρησμού της Πρυτανείας του Πολυτεχνείου, προσπάθησαν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την τυπική πλέον κατάργηση του ασύλου κι αφετέρου να δημιουργήσουν ένα κλίμα φόβου, πανικού, αναρχοφοβίας και τρομογενείας που τους είναι απαραίτητο (από τη μια) για να παρουσιάζουν μια συνοχή, μια αντικατασταλτική αποτελεσματικότητα και (από την άλλη) για να εξαπολύσουν ένα κυνήγι μαγισσών που δεν πρόκειται να σταματήσει στον αντιεξουσιαστικό χώρο, αλλά σκοπεύει να συρρικνώσει στη νομιμότητα όλες τις μορφές πάλης που χρησιμοποιεί το κίνημα, από την κατάληψη και τη διαδήλωση μέχρι την αποχή και την απεργία και παράλληλα να πιέσει κοινωνικά στρώματα που αντιστέκονται στην κυβερνητική πολιτική να μειώσουν τους τόνους της αγωνιστικότητάς τους, μήπως και χαρακτηριστούν τρομοκράτες, ή μήπως και αντιμετωπίσουν την κρατική βία στην ένταση που την αντιμετώπισαν οι 33 αντιεξουσιαστές.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είναι υποχρεωμένη, επειδή ακριβώς δεν μπορεί να χειριστεί με έναν τρόπο αποτελεσματικό την οικονομική κρίση, να προσφύγει όλο και περισσότερο στον αυταρχισμό και στην καταστολή. Γι' αυτό ίσως, σε διαφορετικό επίπεδο και με μικρότερη ένταση, τα ΜΑΤ και τα δικαστήρια επιστρατεύονται απέναντι σε απεργούς, αγρότες και κομμάτια της νεολαίας.

Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου και όταν λέω γεγονότα του Πολυ-

τεχνείου εννοώ η κατάληψη από μια ομάδα νέων, η εισβολή των ΜΑΤ σε αυτό, η σύλληψη ανθρώπων μέσα κι έξω απ' το Πολυτεχνείο, οι βαριές, εξοντωτικές και τρομοκρατικές καταδίκες από 5 έως 8 χρόνια, καταδίκες εφήβων οι οποίοι δεν είχαν κάνει στην ουσία κανένα αδίκημα πέρα από το να διαμαρτυρηθούν πιθανόν απέναντι στην αστυνομική βία, ήταν, με έναν άλλο τρόπο, η συνέχεια του αίσχους που είχαμε παρακολουθήσει τις αμέσως προηγούμενες μέρες, όπου "αγανακτισμένοι γονείς", εντός ή εκτός εισαγωγικών, εισέβαλαν στις μαθητικές καταλήψεις, γκρέμιζαν πόρτες, έβγαζαν έξω μαθητές, και όλα αυτά προς δόξα του αυτόνομου και ακηδεμόνευτου μαθητικού συνδικαλισμού, που σε κάθε επέτειο ή έναρξη του σχολικού έτους θυμούνται και αναφέρουν οι ποικίλοι παιδονόμοι.

- Τι ρόλο έπαιξαν τα μαζικά μέσα ενημέρωσης (ΜΜΕ) στη δημιουργία και διαμόρφωση του κλίματος που προαναφέρθηκε και πως αξιολογούνται τα έκτατα μέτρα αστυνόμευσης που υπήρχαν στο χώρο του δικαστηρίου έως και την τελευταία μέρα της δίκης των 33; Πως εκτιμάται το αποτέλεσμα της δίκης;

Απάντηση:

Στα γεγονότα του Πολυτεχνείου και μετά την εισβολή των ΜΑΤ σε αυτό, ιδιαίτερο ρόλο έπαιξαν τα ΜΜΕ. Είπαμε και πριν για το κλίμα αναρχοφοβίας και τρομολαγνείας που δημιουργήθηκε με αποκλειστικό σκοπό να δημιουργήσει μια συνείδηση φόβου και πανικού, ώστε να αναγκάσει ολόκληρα κομμάτια της κοινής γνώμης να ταυτιστούν με τον τρόπο που το κράτος θέλει να αντιμετωπίσει την κάθε μορφή

μαχητικής αντίστασης και διαμαρτυρίας. Είναι καταπληκτικό, και αναφέρουμε μόνο δύο παραδείγματα, το πόσο προβλήθηκε κατά τη διάρκεια των μαθητικών καταλήψεων, η φαιδρή κατά τ' άλλα ιστορία του βιασμού της μαθήτριας και το πως επιχειρήθηκε μέσα από μια εντελώς φαιδρή περίπτωση να συκοφαντηθεί ένα ολόκληρο κίνημα και ως προς το περιεχόμενό του πέρα από τους στόχους του, όπως είναι και εκπληκτικό το γεγονός ότι οι εξοντωτικές καταδίκες σε βάρος των 5 νέων που συνελήφθησαν έξω από το Πολυτεχνείο, στην ουσία υπαγορεύτηκαν από το σύνολο σχεδόν των εφημερίδων, των ραδιοσταθμών και της τηλεόρασης, οι οποίοι λίγο ή πολύ απαιτούσαν την "κεφαλή επί πινάκι" των εφήβων, αποσιωπώντας εντελώς γεγονότα, όπως, το ότι βρέθηκαν στη σκεπή της Πρυτανείας δακρυγόνα που πιθανότατα αυτά προκάλεσαν και την πυρκαγιά που την έκαψε, το ότι δεν έγινε καμιά άλλη ζηмеία μέσα στο Πολυτεχνείο και άλλα πολλά και διάφορα.

Πραγματικά, τα ΜΜΕ λειτούργησαν σαν μοχλός μιας πραγματικά φαιάς προπαγάνδας, που μοναδικό σκοπό είχε να διαμορφώσει μια συνείδηση κοινωνικού εκφασισμού και να ευνοήσει την περαιτέρω ανάπτυξη της κρατικής καταστολής. Σ' αυτό το πλαίσιο, είδαμε και διάφορα πρωτοφανή φαινόμενα, όπως, το πιο χαρακτηριστικό από αυτά, η αστυνομοκρατία κατά τη διάρκεια της δίκης των 33 αντιεξουσιαστών-αφισκολλητών, όπου πραγματικά επί 10 μέρες σχεδόν όλοι οι συμπαραστάτες αντιμετώπιζαν μια πρωτοφανή πίεση και απειλή, από τις διμοιρίες των ΜΑΤ που είχαν κατακλύσει τον χώρο των δικαστηρίων της οδού Ευελπίδων, εξονυχιστικές έρευνες προκειμένου να μούν στο δικαστήριο.

Προσπαθώντας δηλαδή η εξουσία δικαστική, αστυνομική, πολιτική, κτλ, να διαμορφώσει ένα κλίμα κατηγοροποίησης των πολιτών, να δώσει μια εικόνα ότι υπάρχουν πολιτικοί χώροι αναλώσιμοι στον αστυνομικό αγριανθρωπισμό, προσπαθούσε και μέσα στα δικαστήρια να διαμορφώσει αυτό το κλίμα, που στην Ευρώπη είναι πάρα πολύ διαδεδομένο, των δικών των τρομοκρατών, όπου αυτοί που πάνε να δικαστούν είναι εκ των προτέρων ένοχοι.

Ετσι λοιπόν, ενώ η κατάληξη της δίκης των 33 αφισκολλητών, κατά μια έννοια, ικανοποίησε το κοινό περί δικαίου αίσθημα αποφυλακίζοντας τους 33 νέους και νέες, από την άλλη μας βάζει σε πολύ μεγάλα

ερωτηματικά και ανησυχίες, διότι η ποινή των 6 μηνών για αφισκοκόλληση, όταν οι πάντες αφισκοκολλούν παντού, το μήνυμα το οποίο περνάει είναι ότι κάποιες ιδέες είναι υπό ποινικοποίηση, ότι κάποιες ιδέες που θεωρείται ότι προσβάλλουν την αστυνομία, τη δικαιοσύνη, ή εν πάσει περιπτώσει ένα κομμάτι της εξουσίας, πρέπει να αντιμετωπιστούν έξω από αυτό το πλαίσιο των γενικών και αφηρημένων ελευθεριών, που υποτίθεται ότι ο κάθε ένας μπορεί να έχει και να διατυπώνει ελεύθερα την ιδεολογία του.

- Ήταν ένας κύκλος που έκλεισε; και με ποιές μορφές και περιεχόμενο, κατά τη γνώμη της Κίνησης, μπορεί να αναπτυχθεί ένα κίνημα και ενάντια στην κρατική καταστολή, με όποιον τρόπο κι αν γίνεται αυτή;

Απάντηση:

Ο υπουργός Δημοσίας Τάξης Θ. Αναγνωστόπουλος, με θράσος χιλίων πιθήκων, είπε ότι επιδιώκει την καταγραφή, το φακέλωμα δηλαδή, όλων όσων πιθανόν συσχετίζονται με αυτό που ο ίδιος ονομάζει "χώρο που παράγει έκτροπα", τον γνωστό "χώρο των 200 αγνώστων".

Ανεξάρτητα από την ευόδωση ή μη που θα έχει αυτή η επιχείρηση βαρβαρότητας, που έχει εξαπολύσει ο κύριος Αναγνωστόπουλος, η γνώμη μας είναι ότι θα αποτύχει, διότι ο κύριος Αναγνωστόπουλος δεν γνωρίζει, ή γνωρίζει αλλά δεν το λαμβάνει υπόψη του ότι η άγρια νεολαία είναι γνήσιο τέκνο, ώριμο τέκνο των καπιταλιστικών μητροπόλεων και της κρίσης, της φτώχειας και της περιθωριοποίησης, των συνόρων που σηκώνονται μέσα στις ίδιες τις χώρες, της κοινωνίας των δύο τρίτων (2/3), και επίσης δεν γνωρίζει, ή γνωρίζει και κάνει πως δεν γνωρίζει ότι ο χώρος ο οποίος ασφυκτιά μέσα στα όρια της δημοκρατίας τους και της νομιμότητάς τους, είναι πολύ ευρύτερος και πολύ πλουσιότερος από αυτόν που θέλουν αυτοί να ορίσουν ως το χώρο των 200 γνωστών-αγνώστων. Πα' όλα αυτά ο κύριος Αναγνωστόπουλος έχει βάσει σαν στόχο της πολιτικής του την εξόντωση και τη συντριβή αυτού του χώρου, του

αντιεξουσιαστικού και αναρχικού. Εδώ να κάνουμε δυο, τρεις παρατηρήσεις: και παλιότερα επί Νέας Δημοκρατίας και πιο μετά επί ΠΑΣΟΚ, οι κυβερνήσεις και τα διοικητικά επιτελεία, είτε για να εθίσουν την κοινή γνώμη στην καταστολή και τον αυταρχισμό, είτε για να εξωθήσουν κομμάτια αυτού που λέμε κινήματος αντίστασης και διαμαρτυρίας στην παρανομία, χρησιμοποίησαν (έτσι) βίαιες μορφές καταστολής. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και αυτό τον καιρό.

Η γνώμη μας είναι ότι αυτός ο χώρος, ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός, έχει και αρκετά δυναμικά στο εσωτερικό του και αρκετά μηνύματα, και ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον αξιακό, πολιτιστικό και ιδεολογικό περιεχόμενο. Εάν όμως αυτός ο χώρος δεν συναντηθεί με άλλα ρεύματα είτε της αριστεράς, είτε του ευρύτερου επαναστατικού ριζοσπαστικού χώρου, όπως επίσης αν δεν συνδεθεί με κομμάτια του κοινωνικού, εργατικού και σπουδαστικού κινήματος που συγκρούεται με την κυβερνητική πολιτική, δυστυχώς, είναι καταδικασμένος να βρεθεί σε μια κατάσταση διαρκούς ομηρίας, με απανωτές συλλήψεις, δίκες, παρακολουθήσεις, αλλεπάλληλους ξυλοδαρμούς και κακοποιήσεις, που σαν μόνο αποτέλεσμα θα έχουν τη συκοφάντησή του, τη συρρίκνωσή του και εν τέλει την περιθωριοποίησή του.

Εμείς, ως Κίνηση για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, ανεξάρτητα από το τι άποψη έχουμε για την πρόσφατη κατάληψη του Πολυτεχνείου, ή για άλλες μορφές πάλης και ενέργειες, που πιθανόν να θεωρούμε ότι δεν πληρούν όρους κινήματος και δεν ευνοούνται από τους κατάλληλους πολιτικούς και ιδεολογικούς συσχετισμούς, πιστεύουμε ότι πρέπει να είμαστε αντίθετοι σε κάθε επίδειξη κρατικής πυγμής και αποτελεσματικότητας, απέναντι σε όποιον κι αν απευθύνεται, όποιον κι αν θίγει, γιατί θεωρούμε ότι η κρατική καταστολή, αφενός είναι ενιαία και αδιαίρετη, και αφεταίρου η ύπαρξη χώρων για την ανάπτυξη και τη διακίνηση ιδεών και κινήματων είναι εξίσου πολύτιμες και για τα

κομμάτια της ταξικής αυτονομίας, που χτυπιούνται σήμερα με τη συνδικαλιστική γραφιοκρατία και τη συναίνεση, και για τα κομμάτια του επαναστατικού χώρου που δεν χωράνε μέσα στα πάρα πολύ συρρικνωμένα όρια της νομιμότητας και της συναινετικής δημοκρατίας, αλλά και για όλο εκείνο το κομμάτι της νεολαίας που ασφυκτιά απέναντι στη φτώχεια, την περιθωριοποίηση και τον πλαστικό πολιτισμό.

Με αυτή την έννοια, εμείς μιλάμε για ένα αντιαυταρχικό κίνημα, το οποίο να συνδιάζει το ριζοσπαστισμό με την αποτελεσματικότητα και σαν πρώτο, ας το πούμε έτσι, στάδιο, πρώτο σταθμό αυτού του αντιαυταρχικού κινήματος, βλέπουμε μια πλατιά, μαζική καμπάνια για την αποφυλάκιση αυτών που συνεληφθήσαν μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο, για τον προσδιορισμό του κοινωνικού χαρακτήρα του ασύλου ως χώρο ελευθερίας για όλους τους κοινωνικούς αγώνες και κινήματα και πάνω απ' όλα με αυτούς που το χρειάζονται, και βεβαίως για μια ιδεολογική και πολιτική αντεπίθεση απέναντι στην κρατική καταστολή, είτε αυτή αφορά τους νέους που είπα πριν πως ήταν μέσα κι έξω από το Πολυτεχνείο, είτε τον Παλαιστίνιο αγωνιστή Μωχάμεντ Χαμντάν, ο οποίος βρίσκεται κατηγορούμενος σε μια δίκη καθ' υπαγόρευση του αμερικανικού υπουργείου εξωτερικών, είτε τους αγωνιστές Σμυρναίο και Μαρίνο, οι οποίοι καθημερινά μέσα στο δικαστήριο ξεσκεπάζουν την αστυνομική σκευωρία σε βάρος τους, είτε απέναντι σ' όλα τα θύματα του αντινεολαιίστικου ρατσισμού, της ξενοφοβίας όπως οι μετανάστες, οι κοινωνικές μειονότητες και εν πάσει περιπτώσει απέναντι σε όλα εκείνα τα πολιτικά και κοινωνικά μορφώματα που αντιμετωπίζουν τον κρατικό αυταρχισμό και την καταστολή.

συνέχεια από τη σελίδα 14

του Ποινικού Κώδικα προβλέπει βαρύτερες ποινές για τον υπάλληλο ή στρατιωτικό που ασκεί σε βάρος πολίτη βασανισμό. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι κάθε χρόνο έχουμε δεκάδες κατηγορίες για βασανισμούς, δεν ξέρω κανέναν αστυνομικό που να έχει καταδικαστεί. Ούτε θυμάμαι ποτέ να ασκήθηκε αυτεπάγγελτα ποινική δίωξη εναντίον φυσικών ή ηθικών αυτουργών για κάτι τέτοιο. Οι περισσότερες μηνύσεις που έγιναν κατέληξαν στο αρχείο, ή απαλλάχθηκαν οι κατηγο-

ρούμενοι με βούλευμα.

Ωστόσο, περιμένουμε κάτι από αυτή τη μήνυση. Γιατί είναι η πρώτη φορά που υπάρχουν τόσοι πολλοί μάρτυρες της κακοποίησης και του βασανισμού των κρατουμένων. Αυτή τη φορά έχουμε κάτι πολύ σημαντικό. Έχουμε αποδείξεις! Η υπόθεση δεν μπορεί εύκολα να μπει στο αρχείο. Φυσικά, κανείς δεν ξέρει... Είπαμε: είναι θέμα κοινωνικών συσχετισμών και αυτή τη στιγμή οι συσχετισμοί δεν ευνοούν ηρωϊκές καταστάσεις.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΜΝΗΣΙΑ

Η Διεθνής Αμνηστία ξεκίνησε το 1961 με ένα άρθρο ενός Βρετανού δικηγόρου, του PETER BENENSON, στην εφημερίδα THE OBSERVER, με τίτλο "οι ξεχασμένοι κρατούμενοι". Μέσα σε ένα μήνα πάνω από χίλια άτομα είχαν στείλει προσφορές για πρακτική βοήθεια.

Είναι μια παγκόσμια, ανεξάρτητη, αμερόληπτη κίνηση για τη διεθνή προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι δραστηριότητές της επικεντρώνονται στους κρατούμενους. Συγκεκριμένα: -επιδιώκει την απελευθέρωση των κρατουμένων συνείδησης. Αυτοί είναι άτομα που κρατούνται λόγω των πεποιθήσεων, του χρώματος, του φύλου, της εθνικής καταγωγής, της γλώσσας ή της θρησκείας τους και τα οποία δεν χρησιμοποίησαν βία ή δεν υποστήριξαν τη χρήση της.

-εργάζεται για αμερόληπτες, δίκαιες και έγκαιρες δίκες για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους και για λογαριασμό ατόμων, τα οποία κρατούνται χωρίς απαγγελία κατηγορίας ή χωρίς δίκη. -αντιτίθεται στη θανατική ποινή και στα βασανιστήρια ή σε οποιαδήποτε απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία όλων των κρατουμένων χωρίς επιφύλαξη.

Η δουλειά της οργάνωσης βασίζεται στην Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών.

Η Διεθνής Αμνηστία δίνει πρωταρχική σημασία στην αμερόληπτη και ακριβή αναφορά των γεγονότων. Το Τμήμα Έρευνας της Διεθνής Γραμματείας στο Λονδίνο συγκεντρώνει και αναλύει τις πληροφορίες που προέρχονται από ποικιλία πηγών όπως διεθνή μέσα ενημέρωσης, κυβερνητικά δελτία, αναφορές από δικηγόρους και ανθρωπιστικές οργανώσεις, καθώς και γράμματα από κρατούμενους και τις οικογένειές τους. Συχνά στέλνει αποστολές για επιτόπιες

έρευνες και παρακολούθηση δικών. Αναλαμβάνει πλήρη ευθύνη για τις δημοσιευμένες αναφορές και αν αποδειχτούν ασφαλμένες σε κάποιο σημείο, είναι έτοιμη να δημοσιεύσει διόρθωση.

Το μεγαλύτερο μέρος των πόρων της κίνησης προέρχεται από συνδρομές, μικρές ατομικές δωρεές και τοπικούς εράνους. Η οικονομική ανεξαρτησία της είναι εξίσου σημαντική με την πολιτική της ανεξαρτησία. Δε δέχεται χρήματα από κυβερνήσεις ή κόμματα για τον προϋπολογισμό της.

Η δράση της Διεθνούς Αμνηστίας βασίζεται σε ένα σύστημα αποστολής εκκλήσεων προς τις αρμόδιες αρχές της κάθε περίπτωσης. Όταν η βοήθεια και η συμπαράσταση πρέπει να είναι άμεση, ενεργεί το Δίκτυο Επείγουσών Ενεργειών, το οποίο είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμο να οργανώσει γρήγορες εκκλήσεις χρησιμοποιώντας ηλεκτρονικούς υπολογιστές, τέλεξ, FAX και κατεπείγουσα ταχυδρόμηση.

Σήμερα η οργάνωση έχει πάνω από 1.100.000 μέλη, συνδρομητές και υποστηρικτές σε περισσότερες από 150 χώρες και περίπου 4.200 εθελοντικές ομάδες σε 70 χώρες. Υπάρχουν οργανωμένα τμήματα σε 44 χώρες (εκ των οποίων και η Ελλάδα) τα 23 από αυτά είναι σε περιοχές εκτός Ευρώπης και Βορείου Αμερικής. Από το 1961, η

"Η παγκόσμια κοινή γνώμη, με τον κατάλληλο χειρισμό, μπορεί να γίνει ισχυρό μέσο επιρροής στα κέντρα εξουσίας (...) Όταν οι λαοί του κόσμου αποκτήσουν πλήρη συνείδηση των δικαιωμάτων τους, οι κυβερνήσεις δεν θα τολμούν πιά να τα αψηφούν και να τα εκμηδενίζουν"

SEAN MAC BRIDE

Διεθνής Αμνηστία έχει αναλάβει ή ερευνήσει περισσότερες από 42000 πριιπτώσεις. Κάθε περίπτωση μπορεί να αναφέρεται σε ένα ή περισσότερα άτομα. Από αυτές τις περιπτώσεις πάνω από 38.000 έχουν κλείσει.

Το Ελληνικό Τμήμα της Διεθνούς Αμνηστίας δημιουργήθηκε το 1975 με την πρωτοβουλία 29 ατόμων, πολλά από τα οποία είχαν βοηθηθεί από την Διεθνή Αμνηστία κατά την διάρκεια της δικτατορίας. Υπάρχουν συνολικά 50 ομάδες σε 21 πόλεις. Το Ελληνικό Τμήμα, ακολουθώντας τις αρχές της Διεθνούς Γραμματείας της Διεθνούς Αμνηστίας, υιοθετεί κρατούμενους συνείδησης άλλων χωρών και συμμετέχει στις εκστρατείες που αφορούν τις άλλες κατηγορίες ατόμων με τα οποία ασχολείται η οργάνωση.

Στην Ελλάδα, το τμήμα έχει το δικαίωμα να προβαίνει σε επίσημα διαβήματα που αφορούν μόνον πρόσφυγες, κυρώσεις διεθνών συμβάσεων, τη θανατική ποινή και τη προώθηση της εκπαίδευσης στα ανθρώπινα δικαιώματα. Για τους τυχόν Έλληνες κρατούμενους ή αντιρρησίες συνείδησης ενεργούν τμήματα και μέλη άλλων χωρών. Την ίδια τακτική με το Ελληνικό Τμήμα ακολουθούν και τα ξένα τμήματα στις χώρες τους.

Υ.Γ. Τα γραφεία του Ελληνικού Τμήματος βρίσκονται στην οδό Σίνα 30 (2ος όροφος) - Τηλέφωνο: 3600628

Εύα Μπέρλερ

**Για ένα κόσμο με
ανθρώπινη αξιοπρέπεια**

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΣΟΕΕ

«ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ»

Η Γ.Σ. των φοιτητών της ΑΣΟΕΕ καταδικάζει την σύλληψη των 33 αφισοκολλητών και την απαγγελία των στημένων κατηγοριών που τους επισύρουν.

Ο φρικτός και βάρβαρος ξυλοδαρμός τους, η προσπάθεια εξευτελισμού και καταρράκωσης των προσωπικοτήτων τους θίγουν στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα κατακτημένα με αγώνες από το φοιτητικό και λαϊκό κίνημα.

Καταγγέλλουμε τη παραβίαση του ασύλου από τις αστυνομικές δυνάμεις και τους αγανακτισμένους ασφαλίτες-φασίστες, όπως και τον προβοκατόρικο εμπρησμό της Πρυτανείας από τους παραπάνω ως μια προσπάθεια ολοκληρωτικής κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου που κατοχωρώθηκε χρόνια τώρα σαν χώρος ελεύθερης διακίνησης ιδεών και ανοιχτής πρόσβασης όλων των αγωνιζόμενων και αντιστεκόμενων νεολαίων και εργαζομένων.

Εξιλαστήρια θύματα όλης της τρομοκρατικής επιχείρησης κυβέρνησης - αστυνομίας οι 17χρονοι και 18χρονοι μαθητές στους οποίους επιβλήθηκαν εξοντωτικές ποινές με σκοπό την ποινικοποίηση ακόμα και του δικαιώματος στην διαδήλωση.

Αηλάνουμε την συμπαράστασή μας στους 33 συλληφθέντες για αφισοκόλληση, ανάμεσα στους οποίους είναι και 2 συμφοιτητές μας γνωστοί για την πολιτική και συνδικαλιστική τους δράση, τον Χρύσανθο Βορύλλα και τον Νίκο Μουζακίτη.

Πλέον γνωρίζουμε ότι η όξυνση αυτή της κρατικής τρομοκρατίας απευθύνεται ενάντια σε όσους αγωνίζονται ενάντια στην κυβέρνηση της λιτότητας της ανεργίας και της καταστολής (βλέπε εργάτες ΕΒΟ, αγρότες Κρήτης - μαθητές).

Μέσα σε όλη αυτή τη διαδικασία φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής, ξαναβρυκολακιάζει η γνωστή σκευωρία ενάντια στους φοιτητές Κλέαρχο Σμυρναίο και Χριστόφορο Μαρίνο με σκοπό να παρουσιαστεί στις ΗΠΑ και τους δυτικούς συμμάχους αντιτρομοκρατικό έργο και να δικαιολογηθεί παράλληλα η αντιλαϊκή και αυταρχική πολιτική της κυβέρνησης.

Επειδή κατανοούμε απόλυτα ότι χτυπιούνται αλύπητα όλα τα κοινωνικά κινήματα και οι δημοκρατικές ελευθερίες του λαού και της νεολαίας, απαντάμε:

Με την ανάπτυξη των αγώνων μας και του φοιτητικού και λαϊκού κινήματος που είναι ικανό να απαντήσει στην κρατική τρομοκρατία και να περιφρουρήσει το Ασυλο και τις κινηματικές διαδικασίες.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

Την άμεση απελευθέρωση των 33 αφισοκολλητών

Πορεία προς τα Δικαστήρια

Συμμετοχή στην πορεία της ΓΣΕΕ την Πέμπτη 7/11/91 με κατάληξή της στα Δικαστήρια.

ΑΘΗΝΑ, 6-11-91

Αυτές είναι οι δύο αφίσες που κολλούσαν οι τριαντατρείς αφισοκολλητές. Όπως ομολόγησε κι ο προϊστάμενος των έξι Ζητάδων που τους συνέλαβαν, το περιεχόμενό τους τους έδωσε να καταλάβουν ότι επρόκειτο για άτομα του αναρχικού χώρου και ΑΥΤΟΣ ήταν ο λόγος που συνελήφθησαν.

Πιο εύκολα βρίσκεις καυήλα που να χωράει στο μύτι μιάς βελόνας παρά δημοσιογράφο, πολιτικό, ή αστυνομικό που να λέει την αλήθεια

Ιστορία
Επαναλαμβάνεται
☆
Τότε ήταν τραγωδία
σήμερα είναι φάρσα

1933
ΟΙ ΝΑΖΙ ΚΑΙΝΕ ΤΟ ΡΑΙΧΣΤΑΓΚ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΔΙΕΚΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΩΝ

1991
ΟΙ ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΠΥΡΠΟΛΟΥΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΟΚΛΙΣΗ
ΤΩΝ ΜΑΤ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

1933 — ΟΙ ΝΑΖΙ ΠΥΡΠΟΛΟΥΝ ΤΟ ΡΑΙΧΣΤΑΓΚ
(ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ) ΚΑΙ ΦΟΡΤΩΝΟΝΤΑΣ
ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΑΝΟΙΓΟΥΝ
ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ Γ' ΡΑΙΧ

1991 — ΟΙ «ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ» ΣΕ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤ ΠΥΡΠΟΛΟΥΝ ΤΟ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΡΟΜΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ.

Φυλης και Φερων

Να τι αντικατέστησε τους 300 προβοκάτορες του '73

Στις 24 Οκτώβρη, μετά την πορεία των μαθητών στο κέντρο της Αθήνας και τα επεισόδια που έγιναν εκεί, αρκετοί από αυτούς που συμμετείχαν στη διαδήλωση, μετά από άγριο κυνηγητό από τις δυνάμεις καταστολής, αναζητήσαν προστασία στο άσυλο του ΕΜΠ.

Θέλοντας να αντιδράσουν στην καθημερινή καταστολή και καταπίεση που υφίστανται στους χώρους που ζουν (οικογένεια, σχολείο, χώροι διασκέδασης), επέλεξαν την χωρίς όρους σύγκρουση, η οποία μην έχοντας πρακτικά χαρακτηριστικά έδωσε την από καιρό ζητούμενη ευκαιρία στους μηχανισμούς της εξουσίας να παραβιάσουν το άσυλο του ΕΜΠ στις 25 Οκτώβρη, βάζοντας έτσι τους όρους που στο μέλλον θα λειτουργούν περιοριστικά για τη χρήση του ασύλου.

Ξεθάβοντας λογικές του παρελθόντος, όπως αυτή της παρακρατικής δράσης με την κινητοποίηση φασιστών, η αστυνομία και οι πολιτικοί διαχειριστές της έθεσαν σε εφαρμογή τη δοκιμασμένη σε σκοτεινούς καιρούς πρακτική της προβοκάτίας. Πυρπολώντας την Πρυτανεία άνοιξαν το δρόμο, έστω και στιγμιαία, στο χτύπημα μιας ολόκληρης ιστορίας, που συνδέεται με κοινωνικούς αγώνες για την ελευθερία και την αξιοπρέπεια του ανθρώπου (Πολυτεχνείο '73, '80, '85, '88, '90, '91). Εκμεταλευόμενη την ανυπαρξία πολιτικών και κοινωνικών αντιστάσεων στη συγκεκριμένη κατάληψη, κατάφερε η εξουσία αυτό που η κοινωνική συνείδηση δεν επέτρεψε σε παρόμοιου είδους εγχειρήματα, δηλαδή την παραβίαση του Ασύλου.

Αρνούμενοι να δεχθούμε την πολιτική του εμπρησμού της Πρυτανείας, που αποκάλυπτα χρεωνόταν στον Αναρχικό-Αντιεξουσιαστικό χώρο, και θέλοντας να υπερασπίσουμε τους συλληφθέντες της 25ης Οκτώβρη, καθώς επίσης και να δώσουμε την πραγματική διάσταση στην έννοια του Ασύλου αποφασίσαμε, μαζί με άλλους συντρόφους, μια σειρά κινητοποιήσεων αντιληροφόρησης, μια απ' τις οποίες ήταν και η επίμαχη αφισκοκόλληση στις 2 Νοέμβρη, στο κέντρο της Αθήνας.

Η κρατική μηχανή παραβιάζοντας τους νόμους που η ίδια έχει θεσπίσει, προέβει στη σύλληψή μας τη στιγμή που ασκούσαμε το δικαίωμα της ελεύθερης διακίνησης ιδεών, ένα δικαίωμα που δεν υπόκειται σε κανενός είδους νομική απαγόρευση ή προστασία, θέλοντας

να δώσει υπόσταση στη φαντασίωση της ύπαρξης 200 "γνωστών-αγνώστων" που διετάρασσαν μονίμως και αυθαίρετα την κοινωνική γαλήνη που πραξικοπηματικά θέλει να επιβάλει. Η εξουσία, διαμέσου του υπουργού Δημοσίας Τάξης Θ. Αναγνωστόπουλου, προσπάθησε να στιγματίσει ανθρώπους γνωστούς για την πρακτική και κοινωνική τους δράση ως ιδιαίτερα επικίνδυνους και πολιτικά υπεύθυνους για τις βίαιες κοινωνικές συγκρούσεις, που εκδηλώνονται σαν άμεση αντίδραση στη συρρίκνωση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, βάζοντας παράλληλα τους όρους της πολιτικής ομηρίας τους σε οποιαδήποτε κοινωνική έκρηξη ακολουθήσει.

Ξεπερνώντας κάθε όριο βαρβαρότητας, τα ανθρωποειδή της ασφάλειας έδειξαν το πραγματικό τους πρόσωπο κακοποιώντας βάνουσα τους συλληφθέντες, ενώ δεν έλλειπαν οι εκδηλώσεις ρατσισμού, σεξισμού και φαλλοκρατισμού, που πήραν την ολική τους έκφραση με το ξεγύμνωμα των γυναικών σε κοινή θέα, που διανθίστηκε φυσικά με χαρακτηριστικά δείγματα του λεκτικού τους "πλούτου".

Μέσα σε ένα κλίμα δικαστικής τρομοκρατίας (εξοντωτικές ποινές 5 και 8 χρόνων σε νεαρούς για την αμφίβολη συμμετοχή τους στη μαθητική διαδήλωση), που ενισχυόταν από τις δηλώσεις του υπουργού Δημοσίας Τάξης (που προδίκαν το αποτέλεσμα της δίκης πριν την έναρξή της), μεταφερθήκαμε στο δικαστήριο κάτω από δρακόντια μέτρα ασφαλείας και υποστήκαμε μια εξοντωτική ακροαματική διαδικασία, διάρκειας 10 ημερών, που σκοπό είχε την ποινικοποίηση της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, αλλά και της πρακτικής της κοινωνικής μας δράσης. Προσδοκία που

δεν μπόρεσε να τελεσφορίσει, αφού κάτω από το καθεστώς της ευρείας συμπαραστάσης και της αμφοβήτισης της εγκυρότητας του κατηγορητηρίου, δεν στάθηκε δυνατή η προετοιμαζόμενη φυλάκισή μας.

Παρόλη τη γελοιοποίηση του κατηγορητηρίου, η δικαστική απόφαση ήρθε να σώσει το ήδη καταρακωμένο κύρος της αστυνομίας επιβάλλοντας ποινές 6 μήνες κάθειρξης. Απόφαση που στην ουσία της όμως ποινικοποιεί το δικαίωμα στην ελεύθερη αφισκοκόλληση για ένα συγκεκριμένο κομμάτι της κοινωνίας.

Σήμερα, οι εξουσιαστές δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο επιβάλλοντας συνθήκες εξαθλίωσης στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας. Στο όνομα της οικονομικής ανάπτυξης, η ντροπή των συσσιτίων του Λαυρίου τείνει να γίνει καθημερινή πραγματικότητα για την πλειοψηφία των εξουσιαζόμενων.

Ανεξάρτητα από το εύρος και την ένταση της καταστολής, η οποία χτυπάει οποιοδήποτε κοινωνικό κομμάτι αμφοβητεί και διεκδικεί (εργάτες, φοιτητές, μαθητές, συνταξιούχοι), πιστεύουμε ότι οι συνεχιζόμενες κοινωνικές ανισότητες θα βρουν την έκφρασή τους, μέσα από γεγονότα και καταστάσεις που είναι δύσκολο να συλλάβουμε την ποιότητα των αναζητήσεων και επιλογών τους. Ετσι, με την πάροδο του χρόνου, βλέπουμε οι μορφές πάλης να ξεπερνούν σε ένταση ακόμα κι αυτές των Χανίων, του Ηρακλείου, της Πάτρας.

Ξέρουμε ότι οι συνεχιζόμενες διώξεις, στις οποίες υπόκεινται όλες αυτές οι "αντιθεσμικές" μορφές πάλης, επιβεβαιώνουν την ηθική νομιμότητά τους.

Πιστεύουμε ότι η σύγκρουση στους δρόμους είναι η μικρότερη στιγμή της κοινωνικής έκρηξης και γι' αυτό προτείνουμε μορφές οργάνωσης προκειμένου να υλοποιήσουμε το όραμά μας για μια αυτόνομη και αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία στην κοινωνία του σήμερα.

Ευχαριστούμε για τη δυνατότητα που μας δώσατε, να εκφράσουμε τις απόψεις μας μέσα από τις σελίδες του περιοδικού σας.

Αγωνιζόμενοι για την ελευθερία, την ισότητα και την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων.

Γιάννης Μπαλλής
Χρυσάνθος Βορύλλας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

"Το δικαίωμα στη ζωή και την ελευθερία δεν είναι διαπραγματεύσιμο". Κι όμως... .. Στην Ελλάδα του σήμερα συντηρείται και εξελίσσεται ένας μηχανισμός εκμετάλλευσης, εξευτελισμού και καταπίεσης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και ελευθερίας, ένας θεσμός που εκμηδενίζει την αξία της ζωής και επιβάλλει ρόλους επιβίωσης.

ΣΤΡΑΤΟΣ: ένα φάντασμα που γεννήθηκε από την αναγκαιότητα για την υπεράσπιση, δήθεν, της ασφάλειας της εθνικής ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας ενώ στην ουσία καλλιεργεί και παράγει την ιδεολογία του εθνικισμού και του κοντόφθαλμου υπερπατριωτισμού. Προάγει τον αυταρχισμό, την βία, την αυθαιρεσία, την κατα-

στολή, τον κοινωνικό και φυλετικό ρατσισμό. Καταδυναστεύει και στην ουσία κατακρεουργεί την ελευθερία συνείδησης και βούλησης ενώ παράλληλα στηρίζει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης (κεφαλαιοκρατία) και τις επιδιώξεις της κρατικής εξουσίας (...).

ΑΡΝΗΣΗ: "Μέσα από την άρνηση ανοίγεται ο δρόμος προς την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση του ανθρώπου". Ετσι η αναγκαιότητα ύπαρξης του στρατού και η άρνηση υποταγής στις λειτουργίες και μεθοδεύσεις του, αποτελεί έναν δυναμικό πόλο αντίστασης, ενάντια στον ολοένα αυξανόμενο κρατικό αυταρχισμό και επεκτα-

τισμό, ο οποίος μέσα από τον στρατό παράγει και διαιωνίζει πρακτικές καταστολής και τρομοκρατίας (φυλακίσεις, φακελλώματα, εξευτελισμοί, ψυχολογικός πόλεμος, καψόνια, εξοντωτικές ασκήσεις...).

Πρακτικές που δυστυχώς όχι λίγες φορές, οδηγούν σε εξάρσεις ψυχολογικών εντάσεων και αδιεξόδων και καταλήγουν σε θλιβερούς επιλόγους (αυτοκτονίες φαντάρων, ομαδικές εκτελέσεις φαντάρων από φαντάρους, ψυχολογικά προβλήματα)...)

Ο.Α.Σ.: Ολικοί αρνητές στρατεύσης. ΑΡΝΗΣΗ κατάταξης απόλυτη και ολοκληρωτική. Άρνηση οποιασδήποτε εναλλακτικής κοινωνικής ή πολιτικής υπηρεσίας στο κράτος.

Το Κράτος έκανε τον έξυπνο τακτικό ελιγμό και δεν μου επέβαλλε εξοντωτική ποινή καταδικάζοντάς με μόνο σε ένα χρόνο φυλακή με τριετή αναστολή για την ανυποταξία αφήνοντάς με ελεύθερο αλλά ουσιαστικά σε κατάσταση πολιτικής ομηρίας.

Αυτό ήταν ότι πιο πονηρό και ύπουλο θα μπορούσε να κάνει γιατί συμπεράνε ότι θα ήμουν πιο επικίνδυνος μέσα στη φυλακή επειδή θα διόγκωνε τις αντιδράσεις σε περίπτωση βαριάς καταδίκης.

Γι αυτό το λόγο αναστέλλει την καταδίκη μεταθέτοντάς την χρονικά όταν κρίνει ότι οι πολιτικές συγκυρίες είναι ευνοϊκές.

Παράλληλα δεν χάνει τίποτα με το να με αποφυλακίζει γιατί κρατά στη ΣΦΑ τον σύντροφό μου Παύλο Ναθαναήλ που συνελήφθηκε και κακοποιήθηκε την παραμονή της δίκης μου, οπότε κρατά ένα μέσο που το χρησιμοποιεί ως κατασταλτικό φόβητρο.

Ταυτόχρονα με το αποφυλακιστήριο μου δίνεται φύλλο πορείας με τη διαταγή να καταταχτώ στην μονάδα που με είχαν καλέσει από την αρχή, στο 563 Τ.Π. Νιγρίτας, τρεις μέρες μετά την ημέρα αποφυλάκισης, στις 20 Σεπτεμβρίου.

Παρά την τετράμηνη κράτησή μου στις στρατιωτικές φυλακές και την απειλή της ανασταλόμενης ποινής, παρά την νέα απειλή της βαριάς καταδίκης με την κατηγορία της λιποταξίας αυτή τη φορά, επιμένω αμετακίνητος στις αντιεξουσιαστικές μου απόψεις και αρνούμαι για δεύτερη φορά να καταταχτώ.

Σύμφωνα με τα νέα δεδομένα έχω ήδη κηρυχτεί λιποτάκτης.

Δεν έχω σκοπό να κρυφτώ αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα πάω μόνος μου στο στόμα του λύκου, να παραδοθώ ή ότι θα αφήσω τον εαυτό μου έρμαιο στα χέρια των καταδικωτικών αρχών.

Συνεχίζω να ζω κανονικά, συνεχίζω τον αγώνα μου έχοντας κάνει τις προσωπικές μου επιλογές και ότι έχω να δηλώσω και να πράξω θα το κάνω ανοιχτά παίρνοντας αμέριστα τις ευθύνες μου.

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω στρατιωτική θητεία επειδή θεωρώ το στρατό σαν έναν ένοπλο μηχανισμό βίας, επιφορτισμένο να διατηρεί στο εσωτερικό της χώρας του την ισχύουσα κοινωνική οργάνωση και να φροντίζει για την επέκταση των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης στο εξωτερικό της.

Η ιστορία του ελληνικού στρατού δεν ξεφεύγει από τον κανόνα: εμφύλιος, Κορέα, χούντα, Πολυτεχνείο το βεβαιώνουν.

Αν ο πόλεμος δεν είναι παρά μια πράξη βίας, προορισμένη να εξαναγκάσει τον αντίπαλο να εκτελέσει τη θέλησή μας, μνυ είναι αδύνατο να συμμετέχω σε άλλου είδους πόλεμο εκτός από εκείνον που διεξάγεται αδιάκοπα ανάμεσα: σε εκείνους που διατηρούν ψεύτικους διαχωρισμούς ανάμεσα στους ανθρώπους και τους λαούς και σε αυτούς που θέλουν να τους εξαλείψουν, σε όσους θέλουν να διαιωνίσουν την κυριαρχία τους πάνω στην κοινωνία κι όσους αγωνίζονται να την καταργήσουν μαζί με κάθε μορφή κυριαρχίας, σε αυτούς που εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τη βία και τον καταναγκασμό σαν κανόνα που ρυθμίζει τις ανθρώπινες σχέσεις και στους άλλους που επιθυμούν να οικοδομούν στο εξής σχέσεις μεταξύ ελεύθερων και ελεύθερα συνεργαζόμενων ατόμων.

Ο ρόλος του στρατού σαν ιεραρχικού μηχανισμού βρίσκεται σταθερά με το μέρος των πρώτων, ενώ η θέση μου και οι κοινωνικές μου πεποιθήσεις με τοποθετούν στο χώρο των δεύτερων.

Ο σημερινός κόσμος που διαδέχεται την εποχή της κούρσας εξοπλισμών των ΗΠΑ - ΕΣΣΔ, δημιούργησε ένα υπερεθνικό σχηματισμό στην Ευρώπη που φαίνεται ότι θα αποτελέσει έναν ανταγωνιστικό πόλο κυριαρχίας απέναντι στην προσωρινή μονοκρατορία των ΗΠΑ. Ετσι ώστε σήμερα ξεπερνώντας το όραμα της ΕΟΚ, μιλάνε για Κοινό Ευρωπαϊκό Σπίτι, υπογράφουν τη ΔΑΣΕ και προχωράνε ακόμα και στη συγκρότηση ενός ευρωπαϊκού στρατιωτικού σχεδιασμού, καταργώντας στην πράξη τα σύνορα με ρυθμό γρηγορότερο από αυτόν που καταργούνται στα κεφάλια ορισμένων αριστερών. Και είναι το λιγότερο

ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ

αστείο, οι ντόπιοι διαχειριστές της εξουσίας που στις κοινοβουλευτικές τους αγορεύσεις αποκαλούν ήδη πατρίδα τους την Ευρώπη - έτσι όπως αποκαλούσαν πριν λίγα χρόνια την Αμερική - αυτοί που γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα πόσο σε λίγο καιρό το σύνολο της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής δραστηριότητας της χώρας θα εξαρτάται από τις αποφάσεις των Ευρωπαίων συνεταιρών τους, να μας κατηγορούν για τη στάση μας ενάντια στο ψέμα των συνόρων και των πατρίδων.

Αγωνίζομαι ώστε να καταστεί κοινωνικά αποδεκτό, οριστικό, το δικαίωμά μου να αρνούμαι να σκοτώνω ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ. Επιθυμώ την κατάργηση κάθε θεσμού που διαμορφώνει συνειδήσεις πρόθυμες για το σκοπό αυτό, να σκοτώνουν δηλ. κατά διαταγήν -

Η ύπαρξη τέτοιων θεσμών εξαρτάται και από τη διατήρηση κάθε άλλου που καλλιεργεί τον κοινωνικό καταναγκασμό, την ιεραρχία και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο - η πάλη για την εξαφάνισή τους είναι όρος απαραίτητος για την εξαφάνιση του милитарισμού και του πολέμου.

Δεν ζητάω να αλλάξω τη στρατιωτική με κάποια άλλου είδους θητεία. Θεωρώ ότι κάθε υπηρεσία ενταγμένη στον κρατικό σχεδιασμό, ακόμα κι αν είναι ξένα και συμπληρωματική της στρατιωτικής, γίνεται - κι αυτό εκδηλώνεται πιο φανερά ειδικά σε μία περίοδο πολέμου - ουσιαστικά στρατιωτική υπηρεσία.

Η αποτροπή του πολέμου βασίζεται στην ανάπτυξη πνεύματος διεθνιστικής αλληλεγγύης και στο ξερίζωμα των ιεραρχικών δομών που μετατρέπουν τους πολίτες σε πειθήνια όργανα εκτέλεσης αποφάσεων που επιβάλλονται στην κοινωνία από τα πάνω.

Σήμερα που οι άνθρωποι μετατρέπονται ολοένα περισσότερο σε πράγματα και τα πράγματα αποκτούν ουσιαστικά ανθρώπινες ιδιότητες, δεν είναι παράξενο που τόσο συχνά, κατά την κοινή έκφραση, μιλάει το χρήμα, μιλάει η εξουσία, αλλά σιωπούν πλέον οι άνθρωποι.

Εμείς, θέτουμε στην κοινωνία - και αυτό είναι το δικαστήριο του οποίου την κρίση θα ζητήσουμε - την στάση μας και τον αγώνα μας ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, το милитарισμό και τον πόλεμο, τους μόνους πραγματικούς εχθρούς της ανθρωπότητας.

Καιρός πια να μιλήσουν ξανά οι άνθρωποι

ΑΡΝΟΥΜΑΙ να υπηρετήσω τη στρατιωτική θητεία, γιατί διατηρώ ακέραιο, το δικαίωμά μου να αντιστέκομαι στην κρατική βία σε όλες τις μορφές, στην κρατική καταστολή σε όλες τις εκφράσεις, στην κρατική αυθαιρεσία σε όλες τις επιλογές.

ΑΡΝΟΥΜΑΙ τους καταναγκασμούς, τους εξομοιωτές συνειδήσεων, τους δολοφόνους ιδεών, ελπίδων, οραμάτων. Αγωνίζομαι για την κοινωνική εξέγερση τη ρήξη με οποιοδήποτε κατεστημένο (πολιτικό, οικονομικό, πολιτισμικό).

Δεν δένομαι στο άρμα κάποιας μεγαλόσχημης ιδέας, είτε αυτή λέγεται "θρησκεία", "έθνος", "πατρίδα".

Συσπειρώνομαι μόνο, γύρω από τις κοινωνικές δυνάμεις, που επιδιώκουν τις θεσμικές αμφισβητήσεις, που εναντιώνονται στο κράτος, στα αρχέτυπα, και στα στερεότυπά του.

Δεν συμμετέχω σε διαδικασίες που αποτελούν τροχοπέδη για τις κοινωνικές εξελίξεις, που προσπαθούν να ποδηγετήσουν συνειδήσεις, που προβάλλουν πρότυπα σωβινιστικά και εθνικιστικά.

Συστρατεύομαι μόνο με τις δυνάμεις της ανθρώπινης αλληλεγγύης, οι οποίες, σαν τελικό στόχο έχουν την αυτοδιεύθυνση, -αντιεραρχική και αντιεξουσιαστική ταυτόχρονα-, σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, -της παιδείας, της εργασίας, του πολιτισμού-.

Σήμερα που όλες οι υποτιθέμενες κοινωνικές δυνάμεις (συνδικαλισμός, κινήματα φοιτητικά) έχουν χρεωκοπήσει στη συνείδηση του λαού. Σήμερα που αρχίζουν να ωριμάζουν οι συνθήκες αντίστασης, σήμερα που οι προϋποθέσεις για αντίδραση, επιθετική, αδιάλλακτη, ριζοσπαστική εμφανίζονται και πάλι, απορρίπτω θεωρίες που εκπορεύονται από στρατιωτικά γραφεία, ότι δήθεν "η ιστορία τελείωσε" και θεωρώ ότι οι ιδέες για "νέα τάξη πραγμάτων", την κοινή συνείδηση για κοινωνική δικαιοσύνη, για ελευθερία, για ισότητα, τουλάχιστον την προκαλούν. Τη θέληση για παγκόσμια ειρήνη, για αταξική κοινωνία τουλάχιστον την εκβιάζουν.

Η στάση μου αυτή δεν έχει καμιά σχέση με μεταφυσικές ανησυχίες, θρησκευτικές αποκλίσεις. Την εξέγερσή μου δεν την παζαρεύω με εναλλακτικές θητείες, εμπλεκόμενες στον νόμο της προσφοράς και της ζήτησης, γιατί αυτές υπαγορεύονται από την μεταμοντέρνα άποψη της κρατικής οργάνωσης.

Αφαιρώντας τις ψευδαισθήσεις, αγνοώντας την μερικότητα του αντιδραστικού λέγειν, με ενδιαφέρει η ουσία, χωρίς να ασχολούμαι με τα ρεφορμιστικά υποκατάστατά της, με τα άλλοθι που σκοπό έχουν να κάμψουν την ολότητα του επαναστατικού λόγου.

Ξεπερνώντας τεχνητά διλλήματα "βίας" ή "μη βίας", αντιστέκομαι στη βία της καταπίεσης σωματικής και πνευματικής, στη βία της αμάθειας, στη βία της κοινωνικής αφασίας, στη βία της εργασιακής δουλείας, στη βία των συνόρων, και καταγγέλω τη βία του κράτους και των παραφυάδων του.

Μισώ όλους τους φρουρούς.

Μισώ όλους τους στρατούς.

Γιατί γίνονται όπλα και με δολοφονούν, αλυσίδες και με σκλαβώνουν, φυλακές που τις κατοικώ.

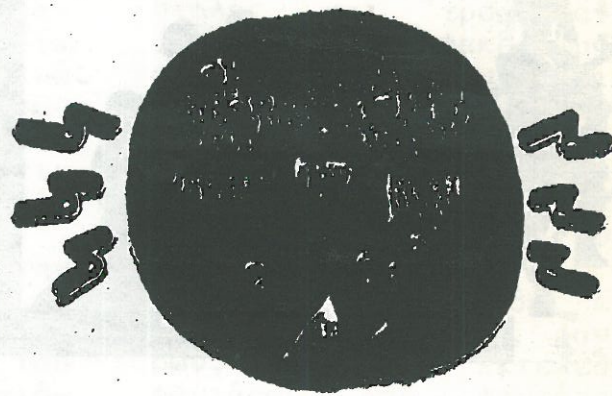
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΝΟΜΟΣ Η ΣΙΩΠΗ...

Το ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ και το ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ είναι δύο σταθμοί που 4 χρόνια περίπου εκπέμπουν στην μπάντα των FM στη Θεσσαλονίκη. Δύο σταθμοί όπου η ελεύθερη διακίνηση ιδεών πραγματώνεται χωρίς τη διαμεσολάβηση των τεράστιων οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων των συγκροτημάτων του τύπου. Μουσικές, κοινωνικές και πολιτικές απόψεις διαφορετικές, αιρετικές, ανατρεπτικές που δεν βρίσκεται γι' αυτές χώρος στα δίκτυα της πληροφορίας. Πληροφόρηση για ζητήματα αντιμilitarισμού, αναπηρίας, εθελοντισμού, ναρκωτικών, φυλακών, φεμινισμού, καταστολής, εργατικού κινήματος, κοινωνικής οικολογίας, αντιεξουσιαστικού-ελευθεριακού, αναρχικού χώρου από ανθρώπους που συμμετέχουν σ' αυτά κι όχι από υποτιθέμενα αποστασιοποιημένους δημοσιογράφους. Με μουσική μη εμπορική, έξω από τα TOP TEN, τις επιλογές των δισκογραφικών εταιριών, τους άχρωμους κονσερβαρισμένους DJs, που στόχο δεν έχει να αποκοιμίσει κάθε συναίσθημα, να γίνει η μουσική επένδυση μιας μίζερης καθημερινότητας. Δικτύωση, ενημέρωση, κινητοποίηση του κόσμου που τα ακούει για να οργανώσει τις αντιστάσεις του, για να δυναμώσει τη φωνή του. Από την Αραβησό στην κατάληψη της Φιλοσοφικής, από τις δίκες αγωνιστών μέχρι τις μαθητικές κινητοποιήσεις, τα δύο αυτά ραδιόφωνα δίνουν και δίνουν καθημερινά το παρόν.

Και βέβαια σαν συνέπεια μα και σαν αιτία των προηγούμενων οι δύο σταθμοί λειτουργούν σαν αυτοδιαχειριζόμενες κοινότητες με γενικές συνελεύσεις σαν μόνο αποφασιστικό και εκτελεστικό όργανο που διεκπεραιώνει από την καθαριότητα ως το οικονομικό, από τα προβλήματα στις εκπομπές, μέχρι τα ζητήματα που απασχολούν τους σταθμούς. Προφανώς χωρίς σπόνσορες, διαφημίσεις, επιχορηγήσεις και κάθε τύπου εξαρτήσεις.

Από την αρχή της απελευθέρωσης της μπάντας από το κρατικό μονοπώλιο, σταθμοί σαν κι εμάς αντιμετώπιζαν διαρκώς προβλήματα. Η λογική του εμπορεύματος, η λογική του ότι το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό δεν μπορούσε παρά να υπάρχει τείνοντας μάλιστα να κυριαρχήσει και στα FM. Έτσι, ενώ στην αρχή σε άκουγαν «καμπάνα» με 100W σε όλη τη Θεσσαλονίκη, όταν κάποιοι μεγάλοι σταθμοί δίπλα σου ανεβάζουν την ισχύ, είτε θα αναγκαστείς ν' ανεβάσεις κι εσύ την ισχύ, είτε δε θα ακούγεσαι. Γι' αυτό ένας αγώνας για συλλογή χρημάτων επί ποινη εξαφάνισης άρχισε. Από την άλλη ο ίδιος επιχειρηματίας βγάζει παραπάνω από έναν σταθμό, σταθμοί αθηναϊκοί αναμεταδίδουν στη Θεσσαλονίκη, ενώ κάποιοι άλλοι ετοιμάζονται να εκπέμψουν και στη Θεσσαλονίκη.

Παράλληλα η πολιτική εξουσία, πάντα σε άμεση εξάρτηση με τα οικονομικά συμφέροντα, αλλά και για τους δικούς της λόγους, καλύπτει τις αλλεπάλληλες παρανομίες των μεγάλων σταθμών και βέβαια μεθοδεύει την εξαφάνισή μας.

R A Δ Ι Ο
K I B Ω T O Σ

Θ Ε Σ Σ Α 9 2 . 5 Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΚΕΡΑΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΩ ΠΟΛΗ
ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Ο γιγαντισμός της ισχύος, που ο πόλεμος των επιχειρηματιών γέννησε, έφερε σαν άμεσο αποτέλεσμα στους κατοίκους της Άνω Πόλης μια σειρά προβλήματα, στις τηλεπικοινωνίες, στις ηλεκτρονικές συσκευές και πιθανόν στην υγεία. Το δίκαιο πρόβλημά τους, ουσιαστικά για χαμηλής ισχύος εκπομπή, μετασηματίστηκε σε πογκρόμ κατά δικαίων και αδικιών με έμβλημα και σύνθημα «έξω οι κεραίες από την Άνω Πόλη». Από την πλευρά μας, αν και γνωρίζαμε ότι η ισχύς που εκπέμπουμε δε θα μπορούσε να δημιουργήσει πρόβλημα, εντούτοις επιχειρήσαμε να μετακινήθουμε στο Καρά Τεπέ (Λόφος του Δ. Συκεών) με δέσμευση, βέβαια, χαμηλής ισχύος. Κι ενώ στην ίδια περιοχή υπάρχει ο πύλνας του FM 100 και του ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ και ενώ πρόκειται να εγκατασταθούν τηλεοπτικοί σταθμοί και ενώ ο δήμος των Συκεών συναίνεσε στη μετακίνηση, η πολιτική εξουσία (νομάρχης) και ο δασάρχης μας το αρνήθηκαν.

Εμφανής αιτία η απελευθέρωση της μπάντας για νέους μεγάλους σταθμούς και η εξαφάνιση κάθε ενοχλητικής φωνής στη συχνότητα.

Και βέβαια η λύση Χορτιάτη, λύση αδιανόητη για μη κερδοσκοπικούς σταθμούς, που παράλληλα και προβλήματα υγείας δημιουργεί (αρκεί να φανταστεί κανείς ότι βρίσκεται κοντά σε κατοικημένη ζώνη και ότι μόνο ο Αντένα έχει ισχύ 60 φορές όσο ο ένας αυτοδιαχειριζόμενος σταθμός) μα και μπλοκάρει πολιτικά από το Δασαρχείο.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

Μια καταστολή που έντονα βιώσαμε όλες αυτές τις μέρες με τρομοκρατία κατά την διάρκεια των αφισοκολλήσεων για τους σταθμούς, με διάλυση κάποιων εκδηλώσεών μας από την αστυνομία, με συλλήψεις και καταδίκες αφισοκολλητών. Αυτή η καταστολή είναι μέρος μιας συνολικής επίθεσης οικονομικής και πολιτικής που δέχονται αυτή τη στιγμή, τόσο τα οικονομικά αδύναμα όσο και τα ευαισθητοποιημένα-ενεργά κομμάτια της κοινωνίας. Δίκη-καταδίκη ΑΜΦΙ, «33», εξοντωτικές ποινές σε «18».

Για να αντιμετωπίσουμε αυτήν την επίθεση πρέπει να ξεφύγουμε από τη λογική της αποσπασματικής άμυνας, του τρεξίματος πίσω από γεγονότα και να περάσουμε στη συλλογική διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΙΔΕΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΕΧ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ
ΓΙΑ ΤΟ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΣΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΠΟΚΟΙΜΙΖΕΙ

ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ - ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ

